

Dược Yêu

Contents

Dược Yêu	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Bị Đuổi Khỏi Nhà	2
3. Chương 3: Bị Lừa	4
4. Chương 4: Lấy Thân Báo Đáp	5
5. Chương 5: Gặp Sát Thủ	7
6. Chương 6: Thành Thân	9
7. Chương 7: Mái Ấm Nhỏ	11
8. Chương 8: Người Mà Hắc Yêu	12
9. Chương 9: Cứu Người (1)	14
10. Chương 10: Cứu Người (2)	16
11. Chương 11: Tìm Kiếm Nàng	18
12. Chương 12: Ngũ Quái Sơn	20
13. Chương 13: Quý Y Kén Rể	22
14. Chương 14: Quý Y Kén Rể (2)	24
15. Chương 15: Kết Thúc	26

Dược Yêu

Giới thiệu

Hắn là một người đam mê y thuật, chỉ vì thế mà suốt tám năm trời đã phiêu bát giang hồ để đi tìm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duoc-yeu>

1. Chương 1: Mở Đầu

Trong một sơn cốc xinh đẹp cất tiếng khóc của tiểu oa nhi. Phụ thân đứa nhỏ một thân nho sam, khuôn mặt như yêu nghiệt sắc sảo còn đẹp hơn cả nữ nhân. Hắc ảm tiểu oa nhi đến bên thê tử, nữ tử kia không

họa thủy như hắc nạng có khuôn mặt mộc mạc của một thôn nữ bình thường, thế nhưng từ đáy mắt phụ quân của nàng có thể thấy hắc có bao nhiêu yêu thế tử mình.

- Đặt tên con là gì đây ? Hắc hướng thế tử xin nàng ý kiến, trong mắt là sự cung chiều cùng thương yêu.

- Được Được. Nàng yếu ớt cười với hắc, nàng chỉ là một thôn nữ, học hành không nhiều lắm nên tên con cũng chỉ nghĩ được đến thế thôi.

- Được Được, cái tên rất hay, vì không phải lên núi hái dược, nàng sẽ không thể gặp ta không phải sao. Hắc yêu thương vuốt tóc thế tử, mùi hương mộc thảo nhẹ nhàng quanh nàng khiến hắc mê luyến. Nàng thâm tình nhìn hắc, cũng chỉ có hắc có thể hiểu rõ nàng đến thế.

Núi nhỏ lượn quanh những áng mây mờ, cạnh ngôi nhà tanh nhỏ nhắn nhưng ấm áp một thiếu phụ nhìn quanh dáo dác, thấy bóng dáng phụ quân liền hỏi :

- Chẳng có thấy Được Nhi đâu không thiếp không thấy con bé. Trong giọng nói nàng có chút lo lắng cùng thương yêu.

- Không cần lo, nó đang ngủ trong vườn thảo dược. Hắc cười xấu xa trong mắt chợt lóe lên chút nham hiểm, tiểu oa nhi kia mỗi lần quăng vô vườn dược thảo là ngủ như chết. Muốn dành thế tử với hắc hã, không có cửa đâu nha...

2. Chương 2: Bị Đuổi Khỏi Nhà

Khuôn mặt nam nhân có chú nhãn nhỏ giống như vừa trải qua chuyện thật bi thương lớn hướng đến tiểu cô nương nhỏ nhắn xinh xắn có cặp mắt tròn xoe trong trẻo. Hắc nhãn giọng như cầu khẩn vừa lâm nhảm với nàng vừa lôi kéo :

- Được nhi, ta xin người, người xuống núi đi có được không, người thấy đó mẫu thân người cứ suốt ngày tìm người chẳng quan tâm gì đến ta. Người cũng đã mười tám tuổi rồi xuống núi học hỏi một chút thế giới bên ngoài, tốt nhất đi xa một chút. Lời nói hắc rít ra từ kẽ răng ánh mắt xẹt qua chút nguy hiểm.

- Tốt nhất là chưa tìm được phụ quân thì không được trở về. Người ta nói con gái có phụ quân sẽ quên mất cha mẹ như thế là tốt nhất, sẽ không ai dành thế tử với hắc. Phải nhanh chóng đá nha đầu phiền phức này ra khỏi cửa thì hắc và thế tử mới có những tháng ngày tiêu dao tự tại.

Quý Được Được cảm thấy buồn cười với phụ tính thân tính khí trẻ con, ghen tỵ cả với nữ nhi của mình. Phụ thân nàng có sở thích nghiên cứu các quái bệnh nên người đời gọi hắc là quý y, mẫu thân nàng là một thôn nữ của một nhà bán dược liệu. Bọn họ gặp nhau nhờ hái dược, đặt tên nàng là Được Được. Nàng từ nhỏ đã yêu dược thành say, lại có khả năng chỉ cần là dược liệu trong vòng một trăm bước chân đổ lại là nàng có thể cảm nhận được. Mẫu thân dù cũng yêu thích dược liệu, phụ thân dù nghiên cứu sách thuốc thế nhưng bọn họ không có cái khả năng thiên phú như của nàng, cảm nhận được sự tồn tại từ dược vật xung quanh mình vì thế mà nàng thường bị phụ thân gọi là yêu dược (yêu tinh dược).

Cũng vì khả năng này của nàng mà phụ thân và mẫu thân thường hay cãi nhau. Phụ thân thì muốn nàng xuất sơn ra giang hồ lập tiếng tăm gom về những dược vật quý. Còn mẫu thân đương nhiên phản đối bà sợ giang hồ hiểm ác, sẽ nổi lòng tham khi thấy khả năng của nàng.

Ầm ỉ mấy năm trời đương nhiên là mẫu thân thắng, cũng vì việc đó mà mẫu thân cũng thường bám theo nàng nhiều hơn khiến phụ thân trở nên bất mãn. Nói gì mà nàng cản trở bọn họ khinh khinh trầm trầm nên thừa dịp mẫu thân không ở đá nàng xuất sơn. Nói gì thì nói dù bị đá khỏi nhà nhưng mà nàng cũng thực thích đi, vì thường được nghe Độc thúc thúc kể về giang hồ chuyện nên nàng rất muốn đi ngao du giang hồ nha. Tiện thể tìm kiếm mấy loại dược vật hiếm hoi, thảo dược trong cốc không còn là hứng thú của nàng nữa rồi. Ra khỏi Dược cốc của Ngũ quái sơn nàng nhìn đông ngó tây chẳng biết phải đi thế nào.

Ngồi ở bên đường tìm một nhánh cây rồi để nó dẫn đường, nhánh cây ngã về phía nào nàng liền đi hướng đó đi. Loanh quanh trong rừng bốn ngày cuối cùng nàng xuống núi cũng thành công(akiaki : đi cái kiểu này thì ra được khỏi rừng là nhờ may mắn thôi, quý vị đừng ai bắt chước nàng ta nha). Vỗ vờ hành lý trong tay, cuối cùng nàng cũng có cơ hội xài ngân lượng phụ thân đưa nha.(akiaki :bị mất tiền mà còn hơn hở)

Vì luôn chán bị đuổi nàng bất cứ lúc nào nên phụ thân lén mẫu thân dạy qua cho nàng cách tiêu bạc và sống ở bên ngoài. Nàng nhớ phụ thân có dặn phải tìm khách điểm để ở còn ăn thì tìm tửu lâu để ăn. Phụ thân cũng dạy nàng cách tiêu bạc, còn dặn tiêu hết bạc có thể làm đại phu để kiếm bạc. Phụ thân còn dạy nàng một ít võ công để phòng thân dù không thể đánh lại Độc thúc thúc cùng Phùng ca ca. Nhưng đánh không lại thì có gì phải sợ chứ vì cha nàng đã cố công tìm kiếm bộ kinh công tuyệt thế Truyền thụ cho nàng. Người nói nếu nàng đánh không lại người ta có thể bỏ chạy, ít nhất là không bị người ta đánh chết. Ngẫm lại thì có vẻ như cha nàng đã có ý định đuổi nàng ra khỏi nhà từ lâu lắm rồi thế nên mới bỏ nhiều công sức ra thế chứ.

Ở trong núi bốn ngày nàng không lo thức ăn nha nhưng đi cả ngày trời mới có một tửu lâu. Vào tửu lâu nàng mới nhớ ra cha là chưa có dạy nàng dù có bạc nhưng làm thế nào để đổi bạc thành thức ăn đây. Nhìn tửu lâu chật đông người, mọi người trên bàn rất nhiều thức ăn nhưng làm sao để có thức ăn trên bàn giống bọn họ căn bản nàng không biết chỉ biết ngồi chờ. Quán quá đông khách tiểu nhị ca cũng không nhìn thấy nàng bước vào . Hắn cứ đông người này gọi, tây người kia gọi nên cũng không rảnh để ý tới một góc bàn nhỏ khuất trong góc có một tiểu cô nương yên lặng ngồi đó. Nàng ngồi trong tửu lâu cũng không thấy nắm trái cây hay rau củ gì mà có thể để lại bạc rồi có thể ăn. Khi thật đói bụng đến không chịu đựng nữa nàng mới nhẹ nhàng đến bàn bên cạnh hỏi thăm một chút làm thế nào mới có thức ăn giống của hắn.

- Ách, Huỳnh đài này, ta vào quán này giờ nhưng mà không rõ phải làm sao để có được thức ăn giống người, không biết người có thể chỉ ta cách thức ? Đến giờ nàng mới để ý thấy người ngồi bàn bên cạnh nàng hắn là một người có dáng người cao lớn, khuôn mặt hắn không quá chói mắt như Phùng ca ca cũng không có sắc sảo họa thủy như cha nàng. Nhưng Ngũ quan tinh xảo, làn da rậm nắng cùng một chút gió sương bên người khiến hắn có đậm chất nam nhân. Một loại người nàng chưa từng tiếp xúc qua trước giờ. (akiaki :đương nhiên trong sơn cốc mọc đâu ra người mà tiếp xúc) Tuy là thế nhưng nàng không ghét cùng hắn nói chuyện mà còn có cảm giác rất thân thiết.

Vân Kinh Mạn trên đường đi thăm dò tin tức của quỷ y từ Độc Vương trên núi lãnh nam trở về hắn vừa đói vừa mệt nên dừng chân nghỉ tạm tại tửu lâu. Thế nhưng tiểu cô nương thôn dã ngây thơ này khiến hắn có chút buồn cười nha, nàng ta thực sự không biết cách gọi thức ăn sao ? Hắn đã quan sát nàng từ lúc nàng bước vào quán, nàng có vẻ đói, thế nhưng chưa từng mở miệng gọi thức ăn chỉ là đôi mắt thèm thuồng nhìn mọi người ăn thức ăn của họ. Hắn đã có chút nghi hoặc hay là nàng không có tiền, đang định gọi tiểu nhị mang cho nàng vài món thì nàng đã hướng hắn bắt chuyện.

- Cô nương là có tiền chứ ? Hắn nói ra nghi hoặc của mình rất nhỏ và có chút ngượng ngùng sợ làm nàng tức giận. Thế nhưng phản ứng của nàng không chút giận dữ hay nổi nóng vì bị xem thường mà rất thật thà móc trong tay nải ra một túi to bạc :

- Có nha, ta có rất nhiều chỉ là ,... không biết thức ăn là đi lấy từ chỗ nào để dùng bạc đổi. Nhìn nàng để lộ tiền của mình ra trước bàn dân thiên hạ hắn có chút lo lắng cho nàng.

- Tiểu oa nhi này không phải mới trên núi xuống chứ. Hắn lầm bầm tự nói, tuy là hắn nói rất nhỏ thế nhưng nàng nghe thấy.

- Sao ngươi biết, ta đúng là trên núi xuống nha. Ách là bị cha, nương đuổi ra khỏi nhà... Nàng một bộ dáng hì hì thật thà nói mà không hề để ý bên kia một nhóm người ánh mắt lóe sáng dị thường đang hướng đến nàng.

3. Chương 3: Bị Lừa

Dù có chút chật vật nhưng nàng cũng đã biết được cách làm thế nào đổi từ bạc ra thức ăn rồi. Mà cũng không phải, là mua thức ăn chứ, theo như những gì mà Mạn đại ca nói thì bạc chỉ cần đưa ra nói thứ muốn mua nếu người ta có sẽ đem đến bán. Khi Vân kinh Mạn hỏi nàng dự định muốn đi đâu thì nàng mới bình tĩnh, mình thật ra là sẽ đi đâu chứ ? Nghĩ một lát nàng mới hỏi hắn có biết nơi nào có được liệu quý hiếm không. Nhìn ánh mắt đầy nghi hoặc của hắn nàng chợt nhớ cha nàng là dặn không được quá tin người bên ngoài nên nàng nói dối theo lời dặn :

- Là một vị bằng hữu nhờ ta tìm dùm hắn. Nàng nghĩ đến cha, ông đôi khi còn trẻ con hơn cả bản thân mình, hay ganh tỵ, hay so đo, hay lén chơi xấu, nhưng khi tiễn nàng xuống núi ông cũng ôm nàng khóc như mua miễn cưỡng cũng có thể tạm xem là một người bạn. Vậy thì cũng không coi như là nói dối, mà là nói không hết nghĩa hoặc nói không rõ nghĩa đi.

Dù rằng nàng cũng không phải chỉ tìm được quý cho cha nghiên cứu thử nghiệm những bệnh nhân mới do Độc thúc đem đến từ mấy tháng trước khẩn cầu cha nàng chữa trị ,mà còn do hiếu kỳ cùng say mê của bản thân muốn thấy chúng.

Quý Được Được mặc dù sống trên núi nhưng không phải là lần đầu nói dối lúc trước toàn giúp cha che dấu nường chuyện đông, chuyện tây nên nói riết cũng không chút ngượng mồm hay chột dạ. Hắn nghe nàng giải thích suy nghĩ hồi lâu thì nói :

- Thuốc quý tất nhiên tập trung nhiều nhất tại kinh thành, ở đó có lẽ loại kì trân dị thảo gì cũng có đi. Hắn đây là nói thật, Minh Nhật nhiều năm vậy thu thập được liệu quý toàn thứ hiếm lạ cũng đều xất phát từ hoàng tộc hoặc bọn người quyền quý. Các thương nhân buôn bán được liệu cũng muốn bán được giá cao mà chỉ có kinh thành người có tiền liền nhiều nhất.

- Vậy ta đi kinh thành. Nàng lập tức đưa ra quyết định không chút do dự

Vân Kinh Mạn hướng nàng tận tình chỉ dẫn đường đến kinh. Hắn dù là hồi kinh nhưng cũng còn có nhiệm vụ chưa hoàn thành. Vả lại chỉ vừa quen biết nếu hắn đường đột muốn đi cùng với nàng chỉ sợ dọa chạy mất cô nương nhà người ta, mà hắn thì cũng ngại phiền phức.

Thế nên là cứ tách ra, nhiệm vụ kia của hắn cũng đã làm tám năm rồi. Linh Tuyết cũng đã không thể cười tám năm, chỉ nghĩ đến đây hắn liền cảm thấy có chút thương tiếc. Hắn hướng kinh thành chạy thật nhanh hắn muốn là kẻ đầu tiên báo cho Minh Nhật biết có tin tức Quý y xuất cốc thu thập được vật. Tám năm qua hắn dùng mọi cách nhưng không cách nào tìm ra Được Cốc nơi ở của Quý y. Hắn biết Độc Vương có qua lại cùng quý y trên giang hồ nhưng hắn cũng không thể theo dấu hành tung của Độc vương.

Hai người bọn họ tách nhau ra ai nấy ôm một tâm tư khác nhau cùng tiến về cùng một hướng . Nàng vì muốn thật nhanh nhìn thấy được vật quý yêu thích mà dùng hết sức lực bình sinh chạy không ngừng nghỉ đến nơi gọi là kinh thành. Đến trấn nhỏ phía trước này nàng dường như kiệt sức, vào một tửu lâu nàng nghỉ ngơi ăn uống sau khi giải quyết xong cái bụng đói nàng bắt đầu đi tìm chỗ trọ.

Ra khỏi tửu lâu có một phụ nữ đến bắt chuyện với nàng, bà ta nói có cây huyết sâm ngàn năm muốn bán. Vừa nghe thấy huyết sâm nàng liền đồng ý theo bà ta. Bà ta đưa nàng tờ giấy ghi gì mà khế ước bán thân kêu nàng phải ký vào vì nó là quy định trong buôn bán. Bà ta dẫn nàng tới một nơi rất nhiều nữ nhân nhưng ở đây bọn họ ăn mặc hết sức mát mẻ nha. Quân áo tuy hết sức sắc sỡ chói mắt nhưng quá sức tiết kiệm vải đi nên có chút không có cảm tình.(Akiaki : nói chung là bị lừa bán vào kỹ viện)

Đợi trong sảnh một lúc lâu không thấy người phụ nữ lúc trước dẫn mình tới đây chỉ thấy một đám người tới giữ chặt lấy nàng bắt nàng thay ra một bộ quần áo thiếu vải. Đùa sao nàng tất nhiên không đồng ý lớn tiếng với mục có khuôn mặt như đất khỉ kia, mục lại nói nàng đã bán bản thân mình cho mục ta.

- Dù sao thì cha nương người cũng không cần người nữa, đến đây ta sẽ coi người như bảo bối. Bà ta thâm nghĩ với tư chất của nàng dù không coi là đẹp sắc sảo nhưng dung nhan kia cũng rất đông lòng người, chẳng qua chưa trang điểm mà thôi. Nếu thêm chút phấn son có thể xem là bằng hiệu sống trong vài năm tới.

- Sao bà biết cha nương ta không cần ta ? nàng kinh ngạc nha thì ra bà có cái mặt như mông khỉ kia có thuật bói toán như Ngọc di nha.

- Thì do nương người nói cho ta biết.

- Bà gặp nương ta? Bà ta còn quen cả nương nàng sao ?Nàng tròn mắt kinh ngạc.

- Chẳng phải bà ta dẫn người tới đây sao?

- Đó không phải nương ta.Nàng giật mình, ra là mình bị lừa rồi ,đây có phải là lừa đảo mà Độc thúc thúc thường kể không. Cha ! thì ravừa bước chân vào giang hồ liền gặp phải lừa đảo như nghe kể nha, thật là phần khích. Trước giờ chỉ là nghe kể thôi chưa từng trải nghiệm giờ thì thật sự là bị lừa nha.(akiaki : bị lừa còn phần khởi, bó tay) Tiền thôi mà nàng có rất nhiều, thế nhưng... khi sờ tay vào tay nải...Tiền nàng đâu mất hết cả rồi...cái này tuyệt không thú vị nha, số tiền nàng có cũng không cánh mà bay vậy lấy đâu tiền chuộc thân đây.

Bọn họ nói gì mà không có tiền trả thì lấy thân thể ra trả bắt nàng làm kỹ nữ nha. Cha ! thì ra đây là thanh lâu mà Độc Thúc thúc hay nhắc nha. Nhưng tuyệt nhiên hiện giờ không phải thời điểm ngạc nhiên mà phải chạy thôi.

Bọn họ phía sau vừa đuổi theo vừa hô đứng lại, nàng dĩ nhiên là chạy trốn chết đâu có ngu mà đứng lại. Cha nàng có dặn gặp phải rắc rối không tự giải quyết được thì chạy là thượng sách.(akiaki : đúng là biết dạy con, không giải quyết được thì chạy sao, đúng là vô trách nhiệm mà) Thế nhưng người tính không bằng trời tính nàng ấy thế mà đã quên mất một điều. Đó là mấy ngày nay do gấp gáp lên đường cứ chạy liên tục khiến đôi chân mỏi nhừ như không còn sức, nàng cảm nhận mình sẽ bị bọn chúng bắt giữ.

Chưa bao giờ nàng cảm thấy sợ hãi cùng bất lực đến thế, nàng luôn nghe nương kể thanh lâu là nơi giết chết đời nữ nhân. Nàng mới mười tám tuổi nha, còn chưa muốn chết. Nàng còn chưa tìm thấy phu quân ,còn chưa thấy các kỳ trân dị thảo nên chưa thể dễ dàng buông bỏ cuộc sống này.

Đang trong tuyệt vọng thì nàng chợt thấy một thân hình quen mắt nàng chỉ còn tuyệt vọng mà hướng hẳn cầu cứu thôi. Tuy chỉ gặp qua có một lần thế nhưng cũng không rõ vì sao nàng cảm giác hẳn nhất định sẽ cứu nàng.Vân Kinh Mạn Đang gấp rút về kinh không nghĩ gặp lại tiểu oa nhi kia thì nàng lại xuất hiện ngay trước mắt hẳn mà lại là tình trạng bị người đuổi giết. Tiểu cô nương này với hẳn cũng thật là có duyên, thế nên hẳn chẳng chút do dự giúp đỡ nàng một chút rắc rối nhỏ này.

Thế là vân Kinh Mạn bỏ ra một số tiền lớn giúp nàng chuộc thân đồng thời cũng chuộc được mối nhân duyên có vẻ hơi khác thường cho chính bản thân mình.

4. Chương 4: Lấy Thân Báo Đáp

Nhìn thấy Vân Kinh Mạn phải bỏ số tiền lớn mua lại tờ giấy nàng ký tên nha, nàng không thích nợ ân tình của người khác. Nghĩ đến mục đích mình rời khỏi nhà, nàng hướng hẳn đưa ra quyết định của bản thân mặc dù thấy mình làm vậy có hơi chút chột dạ nhưng không phải là một tên hai mặt sao :

- Ta quyết định tạm thời lấy thân báo đáp, tạm thời gả cho huynh. Nếu tìm được phương thức trả ơn khác ta sẽ cân nhắc sau.

Hắn cứng họng nhìn nàng cười khỏ, tiểu cô nương này cũng thật quá đơn thuần, chỉ sợ nếu ra ngoài sẽ lại bị người khác ức hiếp. Dù gì hẳn và nàng cũng đi cùng một lộ trình coi như hẳn đưa nàng đi cùng một đoạn đi. Hẳn chuyển đi bộ thành đi ngựa, lúc đầu định mua hai con ngựa, nàng lại nói không biết cỡi ngựa nên chỉ đành hai người cỡi chung con ngựa .Đi được một đoạn đường nữa hẳn thấy nàng mệt mỏi tựa vào ngực hẳn ngủ.

Giờ hẳn mới phát hiện nàng thật sự rất nhỏ bé, mảnh mai, nhìn khuôn mặt say ngủ của nàng hẳn bất tất dĩ mỉm cười. Một tiểu cô nương ngây thơ như nàng liệu có hiểu chân chính hai từ lấy thân báo đáp và gả

cho hấn là thế nào không hay nàng nghe bừa đầu đó rồi thuận miệng nói ra.(akiaki : làm to rồi, khả khả...)

Nhìn nàng mệt mỏi hấn không đành lòng đi tiếp đành tìm một khách điểm nghỉ chân. Khi vào đến khách sạn hấn hướng chương quầy thuê hai gian phòng. Nhưng nàng nhất quyết nói chỉ lấy một phòng, còn nói gì mà phu thê sao phải chia phòng ở rồi rưng rưng nước mắt hỏi có phải nàng làm sai gì khiến hấn giận hay không. Chương quầy khách sạn và những khách nhân quanh đó nhìn hấn trân trân, cứ như hấn đang ức hiếp nàng vậy. Mặc ánh mắt của kẻ khác hấn không sợ thế nhưng trời biết, hấn xưa nay tự cho là không sợ trời, không sợ đất hấn lại sợ nhất nước mắt nữ nhân nhà. Giải thích hồi lâu là không cần nàng lấy thân báo đáp, nàng càng khóc lớn hơn hỏi hấn có phải chê nàng không xinh đẹp, không tốt, không thể làm thê tử của hấn không.

Thật tình khi vừa gặp nàng hấn có chút choáng ngợp vì nàng thực đẹp, nàng đem đến cho hấn cái cảm giác nàng là một tiểu cô nương nhưng mang dáng vẻ uyên bác thâm sâu không thể lường trước được .

Ấy thế mà khi nàng tiến đến hỏi hấn cách làm thế nào có thức ăn trong khi có rất nhiều bạc rồi thực dễ dàng bị lừa đến mức bị bán vào kỹ viện thì hấn chỉ thấy nàng là kẻ ngây thơ đến không thể tưởng nổi.

Khi nàng chạy trốn đám người của kỹ viện trong mắt là sự giận dữ như một con thú hoang bị dồn đến đường cùng hấn lại nhận thấy chút hoang dã trong mắt nàng. Nhưng lúc này đây thì hấn thấy được nàng như một tiểu yêu tinh làm người ta bối rối không thôi.

Qua một hồi lâu hấn đành phải thỏa hiệp lấy một phòng vậy, thực không biết làm sao cho phải nha.(akiaki : anh đã vào bẫy của chị giảng rồi, ai da coi bỏ khó thoát). Khi hấn đi cất ngựa thì nàng theo tiểu nhị lên phòng để nhận phòng. Vừa bước chân vào phòng hấn chợt cảm thấy thật thoải mái, hương thơm dịu nhẹ chiếm trọn căn phòng này khiến hấn có cảm giác thực dễ chịu. Nàng bước ra từ tấm bình phong nhẹ nhàng nói với hấn :

- Thiếp đã chuẩn bị nước, chàng tắm trước đi, thiếp xuống dưới phân phó thức ăn. Nói rồi nàng khẽ mỉm cười bước ra ngoài rồi đi mất. Trong Nước phàm phát hương thơm được thảo, đi lại trên giang hồ nhiều năm hấn có thể phân biệt được các loại dược liệu chỉ bằng mùi hương. Cũng phân biệt được dược liệu nào có hại dược liệu nào không, bất quá thứ trước mặt này không có hại. Hấn yên tâm tắm rửa, sau khi đã tắm xong, với tay lấy bộ y phục nàng để sẵn cho hấn hấn thấy rõ chỗ rách của áo được nàng khéo léo vá lại bằng những hoa văn hình lá trúc xinh xắn.

Bước ra phòng ngoài trên bàn đã có sẵn vài món, nàng cũng đã đem thêm đến vài món khác. Có lẽ hấn thực đói, hương vị thức ăn thực thơm khiến hấn thấy cơn thèm ăn kéo đến quả thật như vũ bão. Chẳng bao lâu hấn đã dọn sạch những thứ trên bàn vào bụng mình. Thế nhưng hấn có một nghi ngờ :

- Thức ăn này không phải của khách điểm ? Hấn hướng nàng nêu ra thắc mắc, hấn trọ ở đây nhiều lần, tài nghệ nấu nướng ở đây hấn biết. Những món ăn này tuy khá bình thường nhưng hương vị thực sự khó ai bì kịp.

- Là thiếp mượn bếp cùng nguyên liệu từ khách điểm này, chàng ăn có hợp khẩu vị không.

- Rất ngon. Hấn bắt giác hướng nàng mỉm cười, biết nàng vì hấn xuống bếp khiến trái tim hấn bỗng dưng ấm áp hấn lên, đã quá lâu hấn không có cảm giác ấm áp từ một gia đình.

Thấy hấn cười nàng bỗng nhiên thật hạnh phúc lần đầu tiên trong mười tám năm kể từ khi chào đời nàng cảm thấy những gì phụ thân dạy nàng thật tuyệt vời. Phụ thân nàng luôn sợ nàng ở nơi thâm sơn cùng cốc không thể gả nên từ thi thơ, ca từ, đánh đàn cho đến nấu nướng, may vá và những thứ linh tinh khác nữa. Ông luôn nói, tìm được phu quân không khó, chỉ cần vừa mắt liền có thể lấy. Thế nhưng giữ được phu quân càng khó hơn, khó hơn cả là phải khiến hấn nguyện ý theo nàng về sơn cốc gặp mặt Phụ thân cùng nương.(akiaki : coi bộ ông bố này cũng nghĩ thật chu đáo vì sợ hàng xuất ra bị đem trả về) Sau khi cả hai dùng xong bữa tối, nàng rót cho hấn ly trà :

- Chàng cùng thiếp tản bộ một chút cho tiêu cơm nha. Nàng nhẹ nhàng nói ngữ điệu nhẹ nhàng mà nhu thuật khiến hấn nghe có chút ngẩn ngơ. Khi định thần lại thì hấn và nàng đang tản bộ quanh trấn rồi, hấn đi nhiều , gặp cũng nhiều thế nhưng nữ nhân khiến hấn có những bất ngờ nhiều nhất chính là nàng.

Sau khi trở về phòng hấn có chút mất tự nhiên dù nàng nói gả cho hấn nhưng hấn cũng không rõ ý tứ kia của nàng so với ý nghĩ của hấn liệu có bất đồng. Lấy thân báo đáp cùng gả cho hấn trong miệng nàng nàng là hiểu ý nghĩa của nó đến bao nhiêu.

Khi còn trong miên mang suy nghĩ nàng đã không biết từ khi nào đem đến một chậu nước ấm. Đến bên án hấn ngồi trên ghế, nàng tháo hài cùng vớ từ chân hấn, hấn khẽ rút lui vì hành động đột ngột này của nàng. Nàng chỉ ngược lên mỉm cười nhìn hấn, rồi chẳng hiểu là vì sao hấn bỗng thật phối hợp để nàng vì hấn rửa chân. (Akiaki : tới mức xách nước rửa chân thì ta cũng còn thấy thật phục tỷ này đi, nhưng coi bộ anh xấp xỉ bấy rồi).

Sau khi nàng rửa tay chuẩn bị đi ngủ hấn lấy hết quyết tâm đưa ra một quyết định. Dù cho ý nghĩ của nàng có phải thật sự mang ý nghĩa muốn làm phu thê cùng hấn hay không hấn cũng mặc kệ. Cho dù nàng tiếp cận hấn vì lý do gì cũng mặc, giờ điều hấn quan tâm là hấn thực sự muốn thú nàng làm thê tử của mình. (akiaki : hoàn toàn xấp xỉ) Hấn đến bên cạnh nàng nắm lấy đôi tay vì hấn vá y phục, đôi tay vì hấn xuống bếp nấu cơm, lại còn vì hấn rửa chân đang lạnh ngắt vì thời tiết đang dần trở lạnh.

- Đến trấn tiếp theo chúng ta thành thân nhé. Nàng mỉm cười gật đầu, nụ cười nàng thật tươi, đôi mắt ánh lên niềm hạnh phúc khiến nàng thực đẹp, làm cho hấn có chút thất thần. Trấn tiếp theo có Tiền các của Thiên Tinh các nên hấn là việc thông báo đến tiệc vui của hấn không có vấn đề gì. Về phần chuẩn bị hôn lễ bảo bọn họ chuẩn bị là được. Tuy không phải kẻ giàu có gì nhưng hấn cũng không đến nỗi không thú nổi vợ nhà.

Hấn lấy ra bên hông một ống trúc nhỏ mở nắp một lúc sau một chú bồ câu xuất hiện. Lấy trong hánh lý ra một mảnh giấy nhỏ hấn viết gì đó rồi nhét mảnh giấy vào phía chân con bồ câu có đeo một ống trúc rồi thả nó bay đi. Xong mọi việc hấn hướng nàng hỏi :

- Phụ mẫu nàng ?

- Ta sẽ viết thư cho bọn họ. Đương nhiên là không thể báo, cha nàng đã dặn đi dặn lại nàng rằng trước khi phu quân nói hấn yêu nàng hoặc chưa có tiểu bảo bảo thì tuyệt đối không được quay về. Vì lúc xưa cha nàng đắc tội khá nhiều người nhiều kẻ thù nên nếu biết nàng là con gái hấn thì có lẽ con rể sẽ hoảng sợ mà bỏ chạy.

Nàng và hấn chỉ mới quen biết không lâu, việc hôn nhân cũng là do nàng đề xuất trước. Lúc đầu còn thấy hấn có vẻ không chút tình nguyện nào, cố tạo khoảng cách cùng nàng. Giờ hấn cũng chỉ mới miễn cưỡng mà đồng ý thôi, cũng chưa thực tình nguyện nên chưa thể yêu nàng đi. Nàng tuy ở thâm sơn cùng cốc thể nhưng ngoài sách thuốc nàng còn thích đọc cả tiểu thuyết ngôn tình lãng mạn nữa. Thế nên luôn hâm mộ tình cảm nam nữ, tỉ như ngọt ngào ấm áp đôi khi có hơi nổi da gà một chút giống cha mẹ nàng.

5. Chương 5: Gặp Sát Thủ

Nhìn ánh sáng chói mắt chiếu thẳng vào mặt mình hấn mới nhận ra hấn ngủ thật ngon. Đây là lần đầu trong mười lăm năm qua hấn mới có một giấc ngủ sâu và yên ổn đến dường ấy. Từ ngày trở thành cô nhi khi lên sáu tuổi hấn bước chân ra giang hồ, học đủ thứ để mưu sinh. Ngay cả khát cái hấn cũng từng làm, chỉ cần là việc để có cái ăn hấn đều không từ bỏ. Cũng vì thế tính cảnh giác cũng rất cao chưa bao giờ có một giấc ngủ ngon. Đến nay dù đã không còn như trước nhưng việc ngủ không yên ổn như một căn bệnh lâu năm khó chữa. Dù xem qua nhiều đại phu nhưng ai cũng chỉ lắc đầu, ngay cả thuốc ngủ hay mê hương với hấn đều vô dụng. Có vài vị đại phu không tin nên dùng mê hương với hấn, vì liều lượng quá lớn sau đợt đó hấn phải nằm trên giường suốt hai tháng trời vì hoa mắt váng đầu. (Akiaki : ông này chắc là đầu sắt, não thép, người thường giống ông chết vì suy kiệt lâu rồi.).

Bỗng hấn cảm giác có gì đó ngọ ngậy trong ngực hấn, cúi đầu nhìn hấn phát hiện tiểu thê tử đang rúc vào ngực hấn. Hấn nhíu mày suy nghĩ sao nàng lại nằm trong ngực hấn ? Chẳng phải hấn đã nhường nàng nguyên cái giường lớn sao ? Dù nàng lăn xuống đất cũng không thể lăn qua bên này đi. Kinh Mạn Nhứ

mày nhìn Được Được trên người được một tầng chăn bao phủ toàn thân như một chú sâu con rúc tới rúc lui cạ người vào trong ngực hấn một cách thoải mái mà không khỏi cảm thấy buồn cười. Nàng chẳng có một chút cảnh giác nào mà nữ nhân nên có cả, nếu người nàng gặp không phải hấn... Chỉ nghĩ đến đây hấn bỗng nghiêng rằng nghiêng lợi cảm thấy khó chịu vùng tay đẩy nàng ra khỏi mình. Con sâu lười lẩn tròn rồi đụng vào tường khiến nàng tỉnh giấc.

Mở mắt thấy bức tường nàng bỗng đứng lại lẩn tròn ngược trở lại chỗ hấn đột ngột xoay mình nàng hôn nhẹ lên môi hấn mỉm cười (akiaki : đúng là biết lợi dụng, ai nói nàng ta ngây thơ chứ, ta thấy xảo quyệt thì có):

- Sáng sớm nha...Đang bốc hỏa bỗng bị cái hôn bất ngờ cùng nụ cười của nàng làm hấn quên luôn lý do mình giận dữ mà trở nên ngây ngốc vì đại não ngừng hoạt động. (akiaki :anh này đúng là đơn giản) Được Được ánh lên một tia sáng trong mắt, thì ra cái cảm giác liếm môi người khác thú vị như vậy. Nàng thường thấy cha nương làm thế nhưng không hiểu rằng có gì ngon mà họ cứ ăn miệng nhau như thế(akiaki : độc hại cho nhi đồng ghê gớm). Khi nàng hỏi nương, bà chỉ đỏ mặt rồi nói :

- Khi nào lớn, có phu quân con sẽ biết. Vì thế nên ngay khi vừa nhận định hấn làm phu quân của nàng nàng đã muốn nếm môi hấn lâu lắm rồi thế nhưng không có cơ hội. Nàng thường thấy nương làm vậy với cha trước khi rời giường nên to gan liếm qua môi hấn. Rõ ràng không có đường thế nhưng khá là ngọt, mà cảm giác này thật thích. Nàng đang định đứng lên chột hấn kéo nàng trở lại trong ngực hấn cúi xuống chế trụ đôi môi nàng mà cắn nuốt đến khi nàng hụt hơi không thể thở nổi nữa mới buông nàng ra. Được Được cảm thấy có chút hoa mắt nhưng cảm giác này cũng rất thích.

- Sao lại ngủ chỗ này ? Chẳng phải nhường giường cho nàng rồi sao ? Hấn quắc mắt không vui nhìn nàng, dưới đất lạnh, cứ nhìn nàng cuộn chặt như con sâu nhỏ co ro rúc vào ngực hấn khiến hấn có chút đau lòng. Nàng rũ mắt nói lí nhí như kẻ phạm tội :

- Ta muốn ngủ cạnh chàng, cảm giác vừa mở mắt liền thấy được chàng thực thích, lại có thể liếm môi chàng vào buổi sáng, thật rất ngon nha. Nàng cười vui vẻ, hấn cũng thực không thể nói gì với nàng nữa, môi hấn là kẹo hồ lô sao mà liếm môi hấn chứ, lại còn thực ngon nữa chứ. Thế như những hấn cảm thấy thật vui, thực hạnh phúc vì câu trả lời ngây thơ của nàng, hấn vừa tìm thấy một tiểu thê tử đáng yêu đến chìm chết hấn trong ngọt ngào mất thôi. Sau khi trả tiền khách điểm hấn mua một ít lương khô vì lần này bọn họ sẽ đi qua nơi không phải là trấn mà là một ngọn núi.

Hấn suy nghĩ không biết có nên mua một chiếc xe ngựa không, hấn không muốn nàng ngủ ngoài trời. Thế nhưng tìm khắp trấn cũng không thể mua được chiếc xe ngựa, bọn họ lại đành đi ngựa thôi. Khi đến một hẻm núi hấn bỗng dừng đi chậm lại,hấn cảm nhận sát khí. Làm kẻ bán tin tức đôi khi cũng bị diệt khẩu, đôi khi thì đắc tội với kẻ khác nên thường bị đuổi giết là chuyện bình thường. Hấn không hề lo sợ cùng lắm thì liều mạng với chúng thế nhưng nay hấn không chỉ một mình. Cảm nhận thân hình hấn đột nhiên căng thẳng nàng ghé sát vào người hấn nhẹ giọng hỏi :

- Có chuyện sao ? Hấn không nói chỉ gật đầu, như nàng biết người trên giang hồ nhiều ân oán nên thường bị người ta đuổi giết. Độc Thúc và Phùng ca cũng vì thế hay ghé nhà nàng điều trị đó thôi. Đánh nhau võ công nàng không giỏi nhưng nàng có rất nhiều độc dược cùng mê hương cũng sẽ không liên lụy hoặc vướng bận hấn đi.

Nàng xoay người nhảy lên cây gật đầu nhìn hấn, hấn có vẻ ngạc nhiên, tiểu thê tử của hấn kinh công thật giỏi . Hấn biết nàng có võ công nhưng chỉ là dạng tự bảo vệ trước những kẻ lưu manh nhỏ nhố nhưng với đám sát thủ hiện nay thì hấn không chắc mình có thể bảo vệ nàng. Nhưng với kinh công kia của nàng thì việc chạy thoát khỏi chúng không phải vấn đề nữa rồi.

Chỉ một lát sau một đám người xuất hiện, giao đấu với chúng hấn cảm thấy bọn chúng cũng là dạng khó đối phó nhưng cũng chưa phải là đối thủ của mình. Nhưng phía bên kia dường như có kẻ phát hiện ra nàng không suy nghĩ gì hấn lao thân về phía đó. Một đường kiếm xẹt qua cánh tay hấn, chỉ là một vết thương nhỏ nên hấn cũng không quan tâm tiếp tục chạy nhanh về phía nàng nhưng trước mắt tự nhiên tối sầm lại. Phía trên cây thấy Kinh Mạn bị thương nàng nhú mày tức giận đập một cước cho kẻ vừa tấn công mình nay đã hôn mê vì mê dược phi thân lại đỡ hấn rồi rất nhanh cả hai biến mất :

- Không cần truy. Tên đầu lĩnh ra lệnh hấn nở nụ cười quỷ dị

- Hấn trúng đoạt hồn mệnh của ta sẽ không sống qua hôm nay. Chúng ta coi như cũng đã đắc thủ. Nói rồi bọn chúng cười ha hả bỏ đi. Bên khu rừng nhỏ Được Được đỡ Kinh Mạn ngồi dựa vào tảng đá cạnh con suối nàng nhẹ nhàng tẩy vết thương cho hấn.

Hấn đã trúng độc lại là loại độc khó giải, chỉ cần ngửi mùi từ vết thương nàng có thể xác định được. Tâm nàng có chút loạn, nàng hiện không đem nhiều dược thảo tốt, ở cạnh cha chữa bệnh cho vô số người bệnh nhưng nàng chưa bao giờ sợ như lúc này. Nếu như khi nàng đi kiếm dược hấn có chuyện gì nàng sẽ phải làm sao, càng nghĩ tinh thần Được Được càng loạn hơn. Ở cạnh hấn mấy ngày nay nàng biết hấn là con người tốt bụng dịu dàng và tử mỹ. Nhưng sự dịu dàng của hấn sao qua được Độc thúc thúc, Phùng ca cũng là người rất tốt chẳng phải sao, còn cha nàng cũng là kẻ hết sức tử mỹ. Thế nhưng chỉ nghĩ đến không thể thấy hấn, tim nàng đau lắm, nàng đây có phải là yêu hấn rồi không ?.

Cổ trấn tĩnh tinh thần nàng cẩn thận bắt mạch cho hấn, xác định tình trạng độc dược nàng thở ra một hơi. Loại độc này nàng đã cùng cha giải qua. Dược liệu tạo giải dược không phải loại khó tìm, Nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, xung quanh đây đều có. Vất vả một lúc lâu cũng đã tạm coi là đủ dược liệu chỉ thiếu mỗi nhân sâm ngàn năm.

Nàng từ nhỏ được phụ thân cho ăn sâm mà lớn lên đừng nói sâm ngàn năm, mấy ngàn năm cũng còn có, máu của nàng chắc hẳn có thể thay thế nhân sâm làm vật dẫn thuốc đi. Dùng con dao nhỏ cắt một vết trên ngón tay nhỏ máu vào giải dược vừa chế ra. Nàng một ít đắp lên vết thương còn lại nhét cho hấn uống. Vất vả ngày trời nàng bắt đầu chuẩn bị bữa tối khi này đi hái dược nàng có hái một chút trái cây, tiện tay bắt vài con gà rừng vì sợ hấn ghét ăn chay.

Vân Kinh Mạn tỉnh dậy vì mùi gà nướng thơm đánh thức, thấy hấn tỉnh nàng ở một bên xé đùi gà đưa qua cho hấn. Vì hấn bị thương trời cũng đã tối nên sau khi ăn xong bọn họ ngủ lại nơi này. Hấn nhóm một đống lửa cho ấm rồi rất tự nhiên đến bên cạnh nàng ôm nàng trong ngực rồi mới an tâm ngủ. Mùi hương Mộc thảo trên tóc nàng trên người nàng làm hấn có chút say mê, quên luyến, người con gái hấn ôm trong tay hấn sẽ không buông ra nữa. Đã quá trễ để nàng đổi ý rồi, hấn nhếch mép cười nụ cười mãn nguyện như vừa tìm thấy báu vật.

6. Chương 6: Thành Thân

Chẳng biết do bị thương hay vì lý do gì khác hấn ngủ thẳng đến trưa khi mặt trời chiếu thẳng vào mặt mới nheo mắt tỉnh lại. Nàng đã không thấy đâu, hấn đứng lên đi lại thấy sức lực đã trở về liền đi vào rừng tìm kiến nàng. Tại một chỗ tại khu rừng Được Được đang trầm tư làm sao để kéo con hổ bị hôn mê này về đây thì chợt thấy bóng dáng quen thuộc từ đằng xa. Nàng chợt nhớ tới lời nương :

- Nam nhân thường không thích phụ nữ quá mạnh mẽ, họ thích phụ nữ yếu đuối hơn để cảm thấy mình là người che chở nàng. Hạ gục một con hổ sao gọi là yếu đuối đây ? Nhìn quanh một lát sắc mặt nàng chợt trở nên trắng bệch, miệng thì hét lớn mắt nhắm tịt lại, chân thì nhắm hướng Kinh Mạn chạy tới

- A....a...cứu với...có, có...có con, con... một tay chỉ về phía con hổ đã bất tỉnh nhân sự, một tay khác ôm lấy cổ hấn bám cả người lên người hấn có chút run nhẹ. Kinh Mạn nhìn hướng tay nàng chỉ thấy con hổ kia lúc đầu có chút phòng bị nhưng khi phát hiện nó là đang bất tỉnh thì thở ra, khẽ vỗ nhẹ lưng nàng trấn an :

- Không sao, nó bất tỉnh rồi không có sao. Hấn vừa nói vừa nhắm họng con hổ mà đâm tới chỉ một lúc lâu hấn lột xong tấm da hổ và cắt lấy thịt hổ trở về làm bữa trưa. Được Được nhìn về phía bên cạnh con hổ có xác con gián bị Vân Kinh Mạn đập bẹp lép thở phào nhẹ nhõm.

Đến khi chiều mát hai người một ngựa lại lên đường xuống núi và đến thành trấn tiếp theo hấn đổi da hổ ra tiền rồi cười nói sẽ có thêm tiền tổ chức hôn sự. Thì ra lấy phu quân cũng tốn tiền sao ? Nếu biết thế nàng đã bẫy nhiều hơn một con hổ. Lần này họ bước vào một khách điếm nhưng kỳ lạ là họ không cần mượn phòng. Theo như Kinh Mạn nói thì nơi này giống như một phần nhỏ gia đình của hấn. Nàng kinh ngạc :

- Một phần nhỏ vậy gia đình chàng rất lớn sao ?

- Ta là kẻ mồ côi, bọn họ cũng thế nên chúng ta tập trung lại sống cùng nhau. Hấn cố gắng giải thích dễ hiểu nhất cho tiểu thê tử

- Ủm vậy thì cũng coi là người thân rồi. Giống như Độc thúc thúc và Phùng ca ca vậy, Nương muội có nói nếu muội cả đời không rời nhà xuống núi khi muội lớn sẽ gả muội cho huynh ấy.

- Phùng ca ca, nàng và hấn ta thân lắm sao gọi thân mật như thế. Hấn nhíu mày, trong lời nói có chút nghiêng rằng nghiêng lợi, trong lòng dâng lên một cảm giác khó chịu cực độ

- Ủm có thể coi là hàng xóm. Quen biết từ nhỏ huynh ấy rất tốt với thiếp, còn nói sẽ bảo vệ thiếp khỏi kẻ xấu. Sao chàng lại có vẻ gận thế nhỉ ? không lẽ chàng không thích Phùng ca ? Nàng cảm nhận là hấn đang gận dữ nhưng không biết là vì sao.

- Ta là tướng công của nàng bảo vệ nàng là việc của ta, từ giờ không cho phép nhắc đến hấn cũng không cho phép nghĩ đến hấn, chỉ nghĩ đến ta, nhớ mình ta là đủ rồi có biết không ? Hấn cảm thấy đồ kỳ vô cùng, tuổi thơ của nàng không có hấn mà có một nam nhân khác. Nhưng từ giờ hấn muốn nàng chỉ của mình hấn mà thôi. Hôn sự này hấn phải gấp rút tổ chức bởi hấn không muốn đêm dài lắm mộng, phải nhanh chóng cột chặt nàng bên mình hấn mới yên tâm. Hôn sự diễn ra dù nhỏ nhưng cũng khá náo nhiệt sau khi kính rượu các huynh đệ bằng hữu cuối cùng hấn cũng được trả lại cho tân nương tử.

Ngồi trong tân phòng Được Được đang xem đông cung đồ ôn lại cách hầu hạ phu quân với khuôn mặt đỏ hồng. Dù đã xem nhiều lần thế nhưng lần nào nàng cũng không dám xem hết vì ngượng ngùng. Cửa tân phòng mở ra, Kinh Mạn hơi ngà ngà men rượu đến bên vén khăn trùm đầu của nương tử nhà mình.

Dưới lớp khăn trùm lộ ra khuôn mặt tinh xảo khiến hấn phải ngẩn ngơ. Đôi mắt to tròn trong veo khê chớp như cuốn cả thế giới đắm mình trong ấy. Cái mũi nhỏ thẳng tắp hợp cùng đôi môi anh đào hòa hợp cùng khuôn mặt nhỏ nhắn khiến cho nàng đẹp đến mức phải một lúc lâu hấn mới định thần lại được. Hấn mừng thầm vì nàng ngày thường không trang điểm nếu không sẽ khiến kẻ khác không thể dời mắt khỏi nàng như hấn lúc này, mà hấn cực không thích kẻ khác ngắm nhìn nương tử mình.

Đưa đến cho nàng ly rượu, hai người cùng uống cạn rượu hợp cẩn, từ nay nàng sẽ là thê tử củ hấn, hấn sẽ làm tướng công của nàng. Dù trời nam đất bắc cũng sẽ mãi không rời nhau. Cả hai người cho dù chỉ lắng lặng uống cạn chung rượu nhưng cả hai cùng có chung một suy nghĩ đời này sẽ chỉ yêu một người đó chính là người ngay trước mắt này. Hấn đưa tay tháo đi mũ phượng nặng nề làm suối tóc đen thẳng tắp rơi xuống khiến dung nhan kia càng thêm động lòng người. Hấn vươn tay kéo nàng vào ngực ôm thật chặt khê thì thầm :

- Nàng đã là thê tử của ta. Hấn nhếch mép cười gian xảo rồi đôi tay không yên bắt đầu bỏ đi giá y trên người nàng rồi thân hình cao lớn ôm nàng hướng hỷ giường đi đến. Người ta nói xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng hấn lại là kẻ khá là tiết kiệm nha sao có thể lãng phí. Tân nương tử lúc đầu còn tròn mắt vì kinh ngạc bởi hạnh động quá đường đột của phu quân thế nhưng rất nhanh nàng nở một nụ cười nhẹ trên môi.

Trong tân phòng hai con người quấn chặt lấy nhau một mảng xuân phong dạt dào mà miên mang không dứt. Trải qua đêm động phòng cũng là đêm đầu tiên của nữ nhân Được Được một nhọc mỗ mắt thì thấy Kinh Mạn tay chống cằm nhìn nàng với đôi mắt như có chút bất mãn :

- Làm sao vậy ? Chỉ mới ngày đầu tân hôn có phải nàng đã làm gì khiến hấn không vui không.

- Nàng...cái đó nàng là học từ đâu hả ? Hấn mặt mày đỏ lừ có chút tức giận, với một tiểu cô nương mà nói cũng thật là quá đi.

- Cái đó ? ý chàng là gì hả ? Nàng vẻ mặt không hiểu hỏi ngược lại hấn.

- Một tiểu cô nương sao...sao có thể biết nhiều...Hấn là bị ghen không thể nói tiếp.

- Ý chàng là sao thiếp biết các kỹ thuật khuê phòng sao ? Nếu thắc mắc hấn cứ nói thẳng việc gì phải áp dụng thế chứ làm nàng cứ tưởng việc nghiêm trọng gì.(akiaki :trời ơi không biết xấu hổ là gì rảo) Nàng giờ ra cuốn sách cho hấn xem :

- Là học ở trong này đi. Nếu muốn mượn nàng sẽ cho hấn mượn nghiên cứu nha, nhìn hôm qua hấn luống cuống cũng đủ thấy không chỉ có nàng, mà hấn có lẽ cũng là lần đầu đi.

- Hừ từ giờ không được xem thứ này. Vừa nói vừa giựt lấy cuốn sách từ tay nàng, có xem cũng là để hấn xem. Nàng là nữ nhân không nên xem loại sách vớ vẩn này.
- Nàng chẳng phải trên núi xuống sao ? Sao có loại sách này ? Hấn nghi hoặc nhìn nàng.
- Là phụ thân thiếp cho nói muốn thiếp nghiên cứu nó. Cha nói nó cần cho một cuộc sống hôn nhân nha.
- Phụ thân nàng sao ? Hấn một đầu đầy hắc tuyến, chẳng phải các ông bố đều không muốn con gái mình biết những thứ như thế sao ? Đến tận cùng thì Phụ thân của nàng là loại người như thế nào mới dạy nữ nhi mình những thứ này kia chứ.
- Thật ra phụ thân luôn muốn sớm đá thiếp ra khỏi nhà để có thể độc chiếm mẫu thân. Nấu ăn, may vá cũng là ông dạy thiếp cả. Kể cả những thủ thuật nhỏ như : bỏ chút dược liệu thư dân vào nước tắm của hấn, dùng hương liệu khiến hấn có giấc ngủ sâu hơn ngon hơn, rửa chân bằng nước ấm đồng thời ắn một số huyết ở chân khiến chân hấn đỡ mệt mỏi và giúp tinh thần sảng khoái hơn. Bất quá những thứ này cũng không cần kể đi vì nếu kể ra nàng sợ hấn sẽ sợ hãi mà bỏ chạy. Nàng nhớ phụ thân có dặn trước khi nàng có được tâm của hấn tốt nhất là không nên quá thành thật kéo lại phản tác dụng.

7. Chương 7: Mái Ấm Nhỏ

Khi kinh mạn tỉnh giấc là lúc nửa đêm, nhìn thê tử đang say ngủ hấn chợt thấy ấm áp, cuối cùng thì hấn cũng có một mái ấm của riêng mình. Nghĩ đến nàng từng nói cha nàng muốn đá nàng ra khỏi nhà tìm phu quân khiến hấn có chút kinh ngạc. Thông thường thì chẳng phải phụ thân của nương tử luôn là người coi con gái yêu của mình như bảo bối sao ?

Nghe các huynh đệ trong các kẻ kẻ nào cũng thật thê thảm sau khi trình diện nhạc phụ đại nhân khiến hấn có chút sợ hãi vì nhạc phụ thương lai. Thế nhưng theo như nàng kể thì có vẻ gia đình nàng không như vậy. Hấn không thể tưởng tượng được người cha dạy dỗ nữ nhi như thế đến tận cùng là người như thế nào. Nàng đã sống ra sao, lớn lên như thế nào, hấn muốn biết tất cả về nàng dù là thứ nhỏ nhất. Ôm tiểu thê tử trong vòng tay, không vội, bọn họ còn nhiều thời gian, hấn sẽ từ từ tìm hiểu về nàng.

Thành hôn xong họ cũng không vội đi kinh thành, Kinh Mạn nói với nàng hấn định sẽ đích thân báo một tin quan trọng cho bằng hữu nhưng giờ không vội hấn sẽ dùng bồ câu đưa tin trước rồi từ từ về kinh. Hấn dẫn nàng du sơn ngoạn thủy ngắm những cảnh đẹp mà hấn từng đi qua. Bất quá đến địa phương nào bọn họ đều dừng lại tại tiền các của hấn nghỉ chân, hai người cứ thế quyền luyến không rời.

Từ sau khi cưới thê tử hấn cũng không có lười biếng, rất hăng hái làm việc mà việc hấn làm chính là thăm dò tin tức của quý y. Hấn giờ đang mắc nợ người nha, không thoải mái chút nào, muốn nhanh chóng thoát khỏi món nợ này để từ nay còn chú tâm vào xây dựng một mái ấm dành riêng cho hấn chứ. Hấn muốn mua một căn nhà nhỏ để ổn định, không thể cả đời để nàng theo hấn đi khắp nơi như thế.

- Có làm sao, chàng ở đâu, ta ở đó, công việc của chàng phải đi khắp nơi không có nơi cố định. Thay vì ở nhà đợi chàng trong lo lắng không bằng đi theo chàng ta sẽ đỡ lo hơn. Lấy hấn cũng được một thời gian, nàng mơ hồ biết hấn là các chủ của một tổ chức gọi là Thiên Tinh Các, chuyên bán tin tức cho người ta kiếm sống. Bất quá loại việc gì cũng sẽ có kẻ thù ví như đợt trước, thấy hấn bị người ta đuổi giết còn trúng kịch độc kia. Nếu lúc đó nàng không ở đó, rùng mình một cái Dược Dược cũng không dám tưởng tượng tiếp.

- Nhưng ta đã cưới nàng lại không cho nàng được một mái nhà. Hấn ngại nàng vất vả, thân là nữ nhi yếu đuối, nàng sẽ chịu được vất vả sao ? Hấn sẽ đau lòng, một nữ tử yếu ớt như nàng cần được bảo hộ thật tốt.(akiaki : yếu mà bắt được hổ sao ?)

- Chàng ở đâu, nơi đó sẽ là nhà của chúng ta. Cũng không phải chàng nói Thiên Tinh các giống như người thân của chàng sao ? chúng ta đến địa phương nào cũng là nghỉ tại nhà chúng ta, không phải sao ?

- Nhưng cũng có địa phương chúng ta không có tiền các. Bọn hấn còn chưa có cường đại đến vậy, đến bản thân còn chưa nuôi nổi do chưa có chút tiếng tăm nào mà anh em lại nhiều.
- Lâu lâu đổi khẩu vị ở miếu hoang, khách điểm hay rừng rậm cũng rất thú vị nha. Nàng mở to đôi mắt chớp động hữu thần mà lấy lòng hấn khiến hấn cảm động thật sâu.
- Thú vị sao ? Ở một hoàn cảnh không thoải mái mà cho là thú vị sao ?
- Thật đó. Nàng chớp chớp đôi mắt trong veo như nước hồ thu nhìn hấn rồi sợ như hấn không tin lại cố lập đi lập lại.
- Thật sự... là thật đó...Thiếp không có nói dối... Nàng đây là nói thật nha, nơi trước kia nàng ở so với những nơi mà bọn họ đã đi qua có thắm tháp vào đâu. Huống hồ lớn lên từ núi rừng, đường đất này dù đi bao nhiêu chân cũng không mỏi, thể lực đương nhiên không vấn đề. Thấy nàng là cố kiên định ý kiến vì muốn hấn tin,nàng đây là an ủi hấn sao ? Trong ngực không tự chủ được mà có tư vị ngọt ngào dâng lên. Đưa tay kéo nàng vào lòng hấn ôm nàng thật chặt, hấn đã làm được gì mà có phúc cưới được nàng thế không biết.
- Vất vả cho nàng rồi, đi cả ngày trời rồi còn chuẩn bị những thứ này. Hấn nhìn tấm khăn trên tay nàng đang vì hấn lau chân cùng xoa bóp lòng bàn chân. Xoay người nàng đưa cho hấn một chiếc khăn khác có hương vị thảo dược mà nàng thường bỏ vào nước tắm của hấn.
- Chàng lau qua người đi, đi cả một ngày rồi, thân thể chắc là bám nhiều bụi. Vì đây là miếu hoang, cũng không có thùng gỗ để tắm nha.
- Là nó giúp ta ngủ ngon sao ? Hấn nhìn nàng mỉm cười, ở hoàn cảnh nào rồi nàng còn chuẩn bị cả thứ này.
- Chàng biết sao ? Nhưng bất quá không phải chỉ nhờ nó. Nàng mỉm cười ngọt ngào, chỉ nhìn khuôn mặt mệt mỏi kia nàng có thể biết giấc ngủ của hấn không an ổn.
- Nàng thật giỏi, căn bệnh này ta đã chữa rất lâu mà không có kết quả. Hấn thâm tình mà nói, nàng vì hấn hao hết tâm tư, hấn biết, những thứ nàng làm từng thứ từng thứ hấn đều để trong lòng. Chỉ là hấn lớn lên không có tiếp xúc qua với nhiều nữ nhân, không có thân nhân, bạn bè tuy nhiều cũng chỉ có nam nhân. Hấn là không biết biểu đạt thể nào cảm xúc của mình chỉ biết mỗi lần nàng làm hấn cảm động lại kéo nàng vào lòng gặm lỗ tai nàng.
- Là do chàng luôn căng thẳng, những hương liệu này giúp chàng thư giãn, vì thế nó khiến chàng ngủ ngon. Cả một ngày dài mệt mỏi, thiếp muốn buổi tối của mỗi ngày chàng sẽ cảm thấy thoải mái như về đến nhà. Đó là lý do dù họ nghỉ chân nơi đâu nàng cũng không quên làm những việc thường làm. Nghe thê tử nói thế, Kinh Mạn bỗng trở nên ấm áp, đôi tay đang ôm nàng càng chặt hơn,cái miệng đang gặm tai nàng càng tham lam hơn khiến nàng buồn cười.
- Chàng buổi sáng ra ngoài làm việc có thu hoạch gì không ?Nàng vừa cười vừa nói, hành động trẻ con của hấn khiến nàng có chút buồn cười nhưng cũng hết sức hạnh phúc. Nàng biết hấn đang truy tìm ai đó nhưng mỗi lần trở về hấn đều có vẻ mệt mỏi cùng thất vọng khiến nàng cũng thấy không thoải mái.
- Vẫn chưa có tin tức gì. Nhưng không sao, ta sẽ lại cố gắng. Hấn ngẩng đầu khỏi tai nàng hào hứng nói. Hấn muốn cho nàng một cuộc sống thoải mái, trước hết hấn sẽ trả hết nợ, sau đó sẽ chuyên tâm kiếm tiền để xây nên một mái ấm nhỏ ngọt ngào mà ấm áp.

8. Chương 8: Người Mà Hấn Yêu

Nhìn người bên mình còn ngang nhiên rúc vào lòng ngực hấn ngủ một cách tham lam, dạo gần đây có khi vì thời tiết trở lạnh mà nàng thường thức dậy rất trễ. Bình thường khi hấn thức dậy thì chẳng biết nàng đã dậy từ lúc nào, chuẩn bị nước để hấn rửa mặt. Rồi sau đó là những món điểm tâm phong phú. Thế nhưng gần đây, nàng rời giường gần như là cùng lúc với hấn. Có những hôm hấn đã tỉnh nhưng nàng vẫn còn ngủ

giống như sáng nay vậy. Bất quá hắn cũng không có ý kiến gì chỉ muốn nàng nên ngủ thêm chút nữa, hắn không muốn nàng vất vả, bốn ba cùng hắn cũng thật không công bằng với nàng.

Cố gắng nhẹ nhàng cùng cẩn thận nhất để không chút kinh động đến gương mặt đang say ngủ đáng yêu kia, hắn rời giường bắt tay vào công việc của một ngày mới. Tân hôn đã được hai tháng, tình cảm bọn họ rất tốt trừ những lúc hắn ra ngoài làm việc thì hầu như hai người bọn họ lúc nào cũng ở cùng nhau, một bước không rời vô cùng quyến luyến. Kinh Mạn phát hiện ra thê tử hắn rất mê được liệu, mỗi khi hắn nói đến một loại dược quý hai mắt nàng hữu thần lóe sáng chăm chú lắng nghe. Có lẽ cũng vì thế mà nàng biết sử dụng dược liệu và hương liệu trị chứng mất ngủ cho hắn chẳng? Dưới sự chăm sóc của nàng cảm bệnh mất ngủ lâu ngày của hắn dường như mất tăm mất tích. Dù bọn họ không có một mái nhà cố định để về nhưng ở cạnh nàng hắn luôn cảm giác nơi đâu cũng là nhà mình vì dù là ở nơi nào nàng vẫn luôn khiến hắn thoải mái nhất. Hắn nghĩ đến sẽ mua một căn nhà ở kinh, một nơi để cùng nàng xây tổ ấm.

Đang miên man suy nghĩ thì một bóng dáng màu trắng nhỏ bé xuất hiện trước mắt hắn, nàng ta vừa thấy hắn thì ngất lịm. Nhìn người trước mắt này thân hình Kinh Mạn bỗng chốc cứng đờ, hắn an bày nàng ở tại một gian phòng của Tiền các rồi phân phó thuộc hạ truyền tin cho Vương đại phu đến. Có phải gần đây hắn đắm chìm trong hạnh phúc quá mà quên mất nàng ta hay không. Sắp xếp mở dược liệu phơi khô mà lúc trước nàng tìm được trên đường đi cùng hắn, Dược Dược quay bước ra tiền sảnh xem có gì cần hỗ trợ không thì nghe hai huynh đệ của hắn đang nói gì đó.

- Người nói Linh Tuyết cô nương ở đây?

- Phải nha, nàng có vẻ rất yếu, Mạn đại ca rất lo lắng.

- Lo là phải, ta nói nha Linh Tuyết cô nương dù gì cũng là người con gái mà Mạn đại ca rất yêu, đến mức vì nàng suýt chút xảy ra tranh cãi với Minh Nhật đại ca. Nàng ốm đương nhiên hắn phải lo lắng rồi. Nghe có người ốm, nàng muốn đến hỗ trợ. Nhưng ngay sau đó câu nói của kẻ kia khiến bước chân nàng có chút lảo đảo.

- Người nói sao chứ chẳng phải huynh ấy vừa lấy vợ sao? Chẳng phải Mạn đại ca và Linh Tuyết cô nương quen nhau mới gần một năm trước thôi sao, nàng lại đẹp như vậy nên huynh ấy đối với Linh Tuyết cô nương kia chắc chỉ là ngưỡng mộ thôi. Ngươi kẻ kia nói ra có chút nghi hoặc, hắn cảm thấy dù Mạn ca có tình cảm với nàng ta thật nhưng cũng rất giữ lễ không phải sao.

- Không, người và ta đều biết Mạn đại ca tám năm nay luôn truy tìm tung tích Quý y chẳng phải sao, là do muốn cầu y giúp nàng chữa bệnh đi. Còn về tiểu thê tử của Mạn đại ca, ta nghe tiểu Thanh nói hắn lấy nàng là do bị nàng bám riết không buông bắt buộc phải đáp ứng nàng ta đi. Dược Dược bước chân lảo đảo trở về phòng, những gì hai kẻ kia nói từng câu từng chữ như sét đánh không kịp bưng tai. Khuôn mặt tái nhợt trán nàng một tầng mồ hôi lạnh, đầu óc ong ong không thể nghĩ gì cũng như nghe thêm gì nữa cứ thế thần thờ trở về phòng. Hai kẻ đang tán dóc kia một chút cũng không để ý tiếp tục tán dóc

- Người không phải không rõ tiểu Thanh là thích Mạn ca, những gì nàng nói chắc hẳn là không đúng mà có khi lại ngược lại. Theo ta thấy Mạn đại ca hẳn là tình cảm với Mạn đại tẩu rất tốt nên nàng ta ghen tỵ mới nói thành ra vậy đi. Khi nghe Mạn đại ca thành thân nàng ta chẳng phải tức điên lên nói nào là phải tra cho ra nữ nhân kia là kẻ nào và ngăn cản chuyện này sao. Những lời vừa rồi của người tốt nhất là đừng để Mạn đại ca nghe được, nếu không thì...

- " ... "

Ngồi thần thờ trong phòng nàng như kẻ mất hồn cứ thế ngồi đó cho đến khi trời tối mịt. Khi hắn trở về thì nàng mới bừng tỉnh, nhanh chóng giấu đi khuôn mặt khổ sở của mình ngẫm đưa ra một quyết định. Khi vừa mệt mỏi trở về nhìn căn phòng và thê tử, Kinh Mạn cảm giác có gì đó rất lạ nhưng lạ chỗ nào hắn không biết được.

Ngoài trời tuyết bắt đầu rơi báo hiệu một mùa đông đến sớm và đột ngột hơn mọi khi. Hai ngày sau đó bão tuyết nổi lên liên tục, sức khỏe của Linh Tuyết vô cùng xấu nên Kinh Mạn cũng không có tâm trí để ý đến sự khác lạ của thê tử mình.

Dược Dược thức dậy thật sớm, nàng ngồi trước bàn trang điểm thật lâu, nàng muốn hình ảnh mình trong trí nhớ hắn lần cuối phải là hoàn mỹ nhất. Ngắm nhìn hắn đang say ngủ nàng âm thầm khắc ghi dáng vẻ

này của hắn, nó sẽ là dững khi khiến nàng tiếp tục sống tốt mà không có hắn. Như một người sắp đi xa, nàng mang quần áo của hắn vá lại cẩn thận đồng thời bước đến gần tủ nhìn vài xấp vải nàng mua vài ngày trước định may áo cùng làm hài cho hắn, lấy ra và bắt đầu công việc. Kinh Mạn tỉnh dậy thì vội vàng chạy đến xem Linh Tuyết nên cũng không nhận thấy thể tử mình có điểm bất đồng ngày thường. Hai ngày không ra khỏi phòng nàng đã làm xong những thứ nàng vì hắn chuẩn bị, nhìn vẻ mặt tiêu tụy của phu quân nàng bước đến bên hắn thấp giọng nói :

- Chàng là đang tìm Quỷ y sao ?
- Sao nàng biết ?. Mấy ngày nay hắn ra ngoài tìm kiếm Quỷ y dù không phải là bí mật gì nhưng cũng là ít người biết đi.
- Nếu ta nói ta là người chàng cần tìm thì sao ? Ngữ điệu nàng thản nhiên như đang bình luận thời tiết không nghe ra được tâm tư nàng.
- Không thể nào... Quỷ y có tiếng tăm cũng đã gần năm mươi năm nay, mà tuổi của nàng .
- Đưa ta đến nhìn bệnh nhân đi. Nàng không trả lời hắn mà hướng hắn đưa ra yêu cầu. Nàng hiện giờ lạnh nhạt như một người xa lạ, hắn chưa bao giờ thấy thái độ này của nàng trước nay, lạnh nhạt mà xa cách. Bỗng nhiên hắn cảm thấy có sự bất an không nói được dâng lên trong lòng.

9. Chương 9: Cứu Người (1)

Khi nàng đến Linh Tuyết sắc mặt trắng bệch không có một chút sinh khí, ngồi cạnh nàng ta lúc này là một nam tử trạc tuổi Kinh Mạn, vẻ mặt vô cùng lo lắng, có vẻ như là người nhà. Nhìn nàng ta dựa dẫm người kia như thế nàng đưa mắt nhìn về Kinh Mạn nhưng trong mắt hắn không một chút ghen tỵ nào, là huynh trưởng nàng ta sao ? Thấy hắn ta gọi nàng ta là sư muội, ô thế thì giống cha và Ngọc đi đi, nàng ta hắn là em vợ hắn rồi (akiaki : vì tình cờ em vợ của Quỷ y lại là Sư muội đồng môn nên Được Được hiểu lầm) Nàng đưa mắt nhìn nữ tử nhợt nhạt kia thâm đánh giá. Nữ tử trên giường thập phần xinh đẹp, hèn gì mà hắn vì nàng ta tìm cha suốt tám năm. Sau khi bắt mạch cho nàng ta xong nàng nhường mọi người.

- Các người bắt quả cũng biết Quỷ y ta trước nay khó cầu y. Nàng thản nhiên giọng điệu học cách nói chuyện của cha, không nhìn ai trong số họ kể cả Kinh Mạn. Tên nam tử trẻ tuổi kích động
- Người cần gì cứ nói việc khó đến đâu ta cũng sẽ làm được. Ta nghe nói Quỷ y thích sưu tầm được vật, ta có rất nhiều...
- Đúng trước nay ta đúng là sưu tầm mọi loại được quý nhưng tuyệt không cứu người vì chúng, bắt quả chúng có thể làm điều kiện kèm theo. Nàng đánh gãy thanh âm của hắn, nàng mê được là thật nhưng cứu một mạng người, hao nhiều sức lực huống chi là người sắp chết như nàng ta.
- Vậy điều kiện của nàng là. Kinh Mạn đến lúc này mới lên tiếng , hắn thực sự không thích cái kiểu nói chuyện này giờ của thể tử, nàng như thể thật xa lạ khiến hắn không thể nắm bắt. Nàng cứ như một người mà hắn không quen biết, lạnh nhạt, cao ngạo mà xa cách, khiến hắn hoảng sợ.
- Ta sẽ không cứu nàng ta. Cứu người nhất là người sắp chết rất vất vả huống hồ nàng ta vừa sắp chết vừa là quái bệnh, thân thể hiện giờ của nàng rất trọng yếu nha.
- Nàng...chẳng phải thần y sao ? Cứu một mạng người có thể cứu nhưng nàng không làm, như thế gọi là thầy thuốc sao ? Sao nàng có thể vô tình như thế, nhẫn tâm nhìn người ta chết như thế. Hắn đây là nóng giận, nhưng cũng không rõ là giận vì thái độ lạnh nhạt của nàng hay vì nàng từ chối chữa cho Linh Tuyết. Thấy hắn nổi giận nàng sắc mặt càng lạnh hơn. Ở một bên Minh Nhật thấy thế cũng lên tiếng
- Được Được cô nương, cô có yêu cầu gì cứ nói...nếu làm được...ta...

- Ta nói rồi ta không chữa. Ngữ khí lạnh lùng có chút kiêu ngạo mà kiên định vô cùng khiến người nghe có muôn vàn lạnh lẽo. Kinh Mạn ở một bên hít một hơi thật sâu giọng điệu không nghe ra tình cảm hỏi Được :

- Nàng sẽ không cứu ngay cả ta nhờ sao ?

- Chàng muốn ta cứu nàng ta sao ? Nàng sắc mặt có phần sắc lạnh nhìn hắn, trong mắt xẹt qua chút bi thương nhưng rất nhanh biến mất.

- Quỳ y xưa nay mỗi khi cứu người không phải đều nêu ra điều kiện sao nàng ra điều kiện đi, ta sẽ làm được. Hắn nói mà giọng điệu thập phần chắc chắn.

- Không cần, chàng cứu ta một mạng ta là nợ chàng một ân tình, hôm nay ta cứu nàng ta coi như trả đủ. Thấy hắn vì nữ nhân kia nói chuyện, tâm nàng đau đớn, dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng sao vẫn thật rất đau cơ hồ không chịu được.

- Giữa ta và nàng chỉ là nợ ân tình thôi sao ? Ngữ khí hắn có chút nguy hiểm câu nói được hắn phát ra qua từng kẽ răng đang nghiến chặt. Nàng nay là đang nói cái gì, giữa hắn và nàng chẳng qua chỉ là nợ nần lẫn nhau thôi sao.

- Không phải sao ? Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng điệu như chất vấn, như trách móc mang theo một tia bất an sợ nhận được câu trả lời từ hắn.

- Đương nhiên không phải, nàng là thê tử của ta...Giữa ta và nàng là dùng nợ để tính toán sao ? Kinh Mạn siết chặt nắm tay ngăn mình không nên quá kích động mà bỏ nhào tới làm rõ ràng những lời nói của nàng.

- Chàng cũng không phải là tình nguyện lấy ta không phải sao ? Nàng ghen ngào hốc mắt tràn ngập nước mắt.

- Ta.. Hắn là muốn nhào tới ôm nàng vào ngực mà giải thích thế nhưng .

- Hai người có thể để khi khác cãi nhau được không.(akiaki : anh chị này cãi nhau cũng không nhìn người ta một bên hấp hối.). Có thể trước cứu Linh Tuyết trước rồi hãy giải quyết việc nhà không được sao, Minh Nhật một bên gấp đến độ thật muốn đánh bọn họ một trận. Khẽ liếc Minh Nhật, Được Được hướng Minh Nhật :

- Người nói người thu thật được thảo quý, vậy có huyết sâm chứ. Tuy là vật khó tìm nhưng tìm được thứ đó việc chữa trị coi như thành công phân nửa.

- Ý của cô là nhắc là huyết sâm được dưỡng bằng huyết của chủ nhân trồng loại sâm đó sao ? Vừa vặn ta có một cây. Nhưng theo ta biết loại sâm này khi dùng mới được nhổ lên nên vẫn là gọi lại nơi chủ nhân nó.

- Bao nhiêu tuổi ?

- Hả ? à ...hai mươi sáu...kê kia có phần lấp bắp. không rõ nàng ta là hỏi tuổi hắn là có ý gì.

- Ta không hỏi tuổi người, là hỏi cây sâm, nếu nó dưới một trăm tuổi liền không có tác dụng rồi. Nàng buồn cười nhìn hắn, hắn cũng là thật tốt với cô em vợ này nha, không giống cha với Ngọc di, tránh như tránh tà.

- Hai trăm năm mươi năm. Loại sâm này được nuôi sống bằng máu của nữ nhân dưỡng sâm, khi người dưỡng sâm qua ba mươi tuổi sẽ do con gái nàng ta tiếp nhận công việc đó. Để có được loại sâm như thế, là cả một quá trình gian nan của cả một dòng họ. Nếu không phải năm đó hắn tha chết cho cả gia tộc kia còn hướng cừu nhân của họ diệt trừ, họ cũng sẽ không đem nó làm lễ vật cảm tạ.

- Thật sao ? Hai mắt Được Được lóe sáng, nàng dù thấy nhiều kỳ trân dị vật cũng chỉ thấy huyết sâm một lần mà lần đó huyết sâm cũng chỉ hơn trăm tuổi, chỉ lớn chừng cái nắm tay. Ở một bên thấy Được Được và Minh Nhật nói chuyện đến thập phần vui vẻ khiến trong lòng Kinh Mạn không chút thoải mái.

Nàng từ nãy giờ đối với mình chỉ một mực lạnh nhạt mà xa cách, còn với nam nhân khác lại nói nói cười cười dù nam nhân kia có là bạn hắn, hắn cũng không khác chế được mà muốn nhảy qua bên đó hung hăng kéo nàng trở về bên mình. Nghĩ đến đây Kinh Mạn đột nhiên cảm thấy có chút tự điều, hắn khi nào thì trở nên đồ kị thế kia. Chỉ cần là có liên quan đến nàng thì hắn luôn luôn để ý, không muốn nàng nhìn, nghĩ hay hướng về bất kỳ nam nhân nào khác ngoài hắn.

Có thể lúc đầu hắn cũng không hoàn toàn tình nguyện lấy nàng nhưng bây giờ ý nghĩ chiếm giữ, buộc chặt nàng bên mình như một ý thức sâu tận tâm can hắn khiến hắn không cách nào không thừa nhận hắn nay đã yêu thương nàng nhiều hơn cả những gì hắn tưởng. Vì không muốn mình sẽ nhào vào chấn giữa bọn họ thế nên hắn kéo cửa định bước ra khỏi phòng.

10. Chương 10: Cứu Người (2)

Thấy Kinh Mạn muốn rời đi, Được Được ở một bên thâm nghĩ, hắn là vì không muốn nhìn thấy nàng nữa nên muốn đi sao ? Nhìn hai hàng chân mày Kinh Mạn nhíu thật chặt, hai tay siết chặt trong ống tay áo, giờ đây cả ở cùng nàng cũng khiến hắn khó chịu đến thế sao ? Thế nhưng nàng vẫn muốn ở cùng hắn, dù hắn có không vui, có ghét nàng cũng không sao. Trước khi rời đi khỏi hắn nàng muốn trân trọng từng thời điểm còn lại của cả hai.

- Kinh Mạn, ta muốn chàng ở cạnh ta hỗ trợ trong khi ta cứu nàng ta. Sinh mạng nàng ta cần ta cứu sống nhưng cũng có một sinh mạng cần chàng cứu sống. Ngươi điều nàng nói càng ngày càng nhỏ dần rồi trở nên mỏng manh đến độ khó mà nghe được rõ ràng. Rồi nàng quay sang Minh Nhật dặn dò :

- Huynh cần đem huyết sâm đến, chậm nhất là ngày 2 ngày, phải về đúng thời gian ta quy định nếu về trễ hơn sẽ không nắm chắc kết quả đến lúc đó dù có huyết sâm ta cũng không đảm bảo.

- Được, ta sẽ cố gắng mang về trước thời hạn, mọi chuyện ở đây nhờ cả vào hai người. Nói rồi hắn xoay người biến mất trước bậc cửa. Bước đến bàn nàng ngồi xuống viết một toa thuốc rồi đưa cho hắn.

- Chàng sai người theo toa này bốc thuốc cùng nấu mỗi ngày ba chén uống ngày ba bữa. Lại sai người dọn dẹp một chút ngoài sân rồi đem nàng ta ra sân. Từ nay sẽ chữa trị ở đó nên cần quây lại che chắn bốn phía.

- Ra sân ? Hắn hỏi lại, sợ rằng mình là nghe nhầm, trời đang có tuyết lớn, nếu lúc này ra sân chẳng phải là lạnh chết sao ? Như hiểu nghi hoặc của hắn, nàng giải thích.

- Nàng ta là thể âm hàn, hàn khí trong cơ thể không thể giải bằng cách thông thường mà phải dùng hàn khí đánh tan hàn khí trong cơ thể nàng ta. Việc của ta là bên cạnh và giữ cho nàng ta còn sống đợi huyết sâm. Còn nữa, đây là thực đơn ngày ba bữa của ta, phiên chàng kêu đầu bếp theo đó mà làm, có thể gia giảm món nhưng ba món chính một ngày phải có thịt, cá, trứng cùng rau xanh. Từ nay một ngày ba bữa của ta sẽ do chàng chiếu cố, không cần biết ta có thời gian hay không chàng cũng phải chiếu cố ta dùng bữa đúng giờ. Ta cũng cần một ít áo ấm, một cái lò giữ ấm, nói chung là cái gì khiến cho ta có thể ở ngoài thời tiết này cùng nàng ta mà không chết lạnh là tốt nhất.

Hắn không rõ ý tứ của nàng thế nhưng ngay sau đó hắn liền hiểu rõ. Sau khi mọi việc chuẩn bị xong, nàng bắt đầu châm cứu cho Linh Tuyết, mặc dù là giữa trời rét lạnh nhưng trên trán nàng có lấm tấm mồ hôi. Thái độ chuyên chú đó hắn chưa từng thấy bao giờ ở nàng, nàng thậm chí không một chút nghỉ tay cứ ngồi đó xoay tròn cây kim trong tay. Mọi sinh hoạt của nàng đều do hắn phụ trách, đến cơm ba bữa cũng là hắn uy (đút cơm) nàng ăn thủy chung đôi tay đó chưa từng rời khỏi cây kim.

Cũng may nhờ có sự hỗ trợ của vương đại phu nàng mới có chút thời gian chớp mắt cùng nghỉ ngơi. Giờ thì hắn biết vì sao mà ngày ba chén thuốc đó nàng phải uống đều đặn, nó có lẽ là thuốc giúp nàng hồi phục thể lực. Nhìn khuôn mặt tái nhợt nằm co ro ở một góc trên nền sân lạnh giá khiến hắn đau lòng, khẽ tiến lại ôm lấy nàng vào lòng hắn thực sự có chút hối hận khi muốn nàng chữa bệnh cho Linh Tuyết.

Vương đại phu đã có chút lớn tuổi , chỉ hỗ trợ nàng mà ông cũng có chút lão đảo. Một ngày sau đó nàng rút kim ra khỏi người Linh Tuyết hắn có chút thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng ngay sau đó là đốt cứu trên các huyệt vị, cái này Vương đại phu không thể hỗ trợ vì thời gian và lực đạo có chút phức tạp nên ông chỉ có thể đứng một bên hỗ trợ những thứ nhỏ nhỏ như thay được trên những ngón chân ngón tay đắp đầy dược liệu. Thời gian cứu dù không liên tục như châm kim nhưng thời gian còn lại nàng phải tự tay chế được để thay phiên đắp đến trên hai bàn tay cùng chân của Linh Tuyết. Lần này nàng không hề nghỉ tay, cả thời

gian nghỉ ngơi như trước đó. Nàng đã hai lần loạng choạng suýt ngã, thế nhưng vẫn không có nghỉ ngơi, nhìn nàng ngày một suy kiệt dần khiến nội tâm hần đau đớn.

- Thì ra vậy, bây giờ thì ta hiểu vì sao mà người trong giang hồ đặt cho nàng cái tên là Quỷ y, dùng sinh mệnh của mình gắn chặt với hơi thở cùng sinh mạng của người bệnh. Giống như là dùng tính mạng mình để đổi lấy, cứu người từ Quỷ môn quan trở về. Ta tự nhận hành y năm mươi năm thế nhưng vẫn không làm được như vậy. Nhưng bất quá tuổi tác của nàng, cũng không thích hợp lắm, nàng liệu có phải là học trò hay truyền nhân của Quỷ y.

Kinh Mạn ở một bên nghe Vương đại phu bình luận cũng chỉ nghe được đến câu " Dùng tính mạng mình để đổi lấy " Khiến tim hần đau như có người bóp nghẹt, giờ thì hần hiểu nàng là vì sao lại bị thương đến thế khi hần muốn nàng cứu Linh Tuyết. Hần nào có biết nàng phải vất vả như thế nào biết nàng phải dùng cả mạng mình liều mạng để cứu người.

Bước đến ôm lấy thân thể tá nhợt mà lạnh băng đang ngồi giữa trời bão tuyết kia trong lời nói hần có chút run rẩy

- Xin nàng, buông tay đi, đừng tiếp tục nữa nếu cứ thế này...nàng... nàng sẽ không chịu nổi nữa. Thân hình người trong lòng lạnh như băng không một chút ấm áp, khuôn mặt tái nhợt vì lạnh, bàn tay như ngâm trong nước đá cứng ngắt. Hần nhận thấy thân hình nàng có chút lảo đảo đứng không vững thế nhưng vẫn không để ý hần cứ như không hề nghe thấy hần nói gì. Đôi tay lạnh băng ấy vẫn chăm chỉ công việc của mình không hề dừng lại. Hần xoa hai tay mình cho chúng nóng lên rồi áp chúng vào tay nàng nhưng với thời tiết càng ngày càng lạnh này tay nàng vẫn không có chút độ ấm nào.

Kinh Mạn ở một bên làm đủ mọi cách giữ ấm cho Dược Dược không hề để ý thấy trong ánh mắt chăm chú kia có một tia mềm mại cùng đôi môi hiện ý cười mà từ khi nàng tự nhận mình là Quỷ y cũng chưa một lần xuất hiện.

Đến chiều ngày thứ hai thì nàng dừng lại việc cứu cùng đắp thuốc. Đã đến thời gian dao hẹn cùng Minh Nhật thế nhưng có chờ thế nào cũng không thấy hần ta trở lại. Qua bốn canh giờ, Linh Tuyết bắt đầu yếu hơn hơi thở tựa lúc có lúc không. Dược Dược thấy tình hình trước mắt có vẻ cấp bách, vất vả hai ngày trời, nàng cũng không muốn công sức mình đổ sông đổ bể. Nàng lấy lưỡi dao cắt cổ tay mình dùng máu của bản thân để nàng ta giữ mạng chờ huyết sâm. Ở một bên Kinh Mạn thấy nàng tự thương tổn bản thân hần vội vàng như ngồi lên phải đồng lửa kéo tay nàng mà thương xót.

- Nếu cần máu sao không nói ta, ta có thể, sao nàng lại thương tổn thân mình. Trong mắt hần toát lên đau lòng cùng thương tiếc. Hành động đó của hần khiến quyết định ra đi của Dược Dược có chút lung lay. Nếu hần không buông tay nàng ra nàng sẽ giữ mãi tay hần, không cần biết hần đối nàng cáo bao nhiêu thật tình chỉ cần trái tim hần có chỗ cho nàng, nàng sẽ ở lại bên hần. Nàng sẽ đánh cược một lần, cho hần một cơ hội cũng là cho mình một cơ hội, cơ hội để được hạnh phúc. Cầm cự được một lúc sau thì Minh Nhật cũng đã trở về, hần đem về một củ sâm hình dạng như một hải tử.

- Nhanh giúp ta dùng máu của huyết sâm đưa vào ống trúc này đưa vào thân thể nàng ta. Sau khi cho hết máu từ huyết sâm vào cơ thể Linh Tuyết thì Dược Dược thở ra một hơi.

- Ta đã làm hết khả năng của mình, còn lại phải xem bản thân nàng ta có vượt qua được không là do nàng ấy. Nói rồi nàng quay người muốn đi bỗng dừng một cánh tay bắt lấy nàng giữ lại.

- Nàng muốn đi đâu ? Kinh Mạn chợt có cảm giác nếu hần không giữ lại, nàng sẽ rời khỏi hần nên rất nhanh giữ chặt lấy tay nàng.

Rồi tiếng gào khóc lớn của Minh Nhật truyền đến khiến hần buông lỏng bàn tay đang giữ chặt kia. Khi quay đầu thì đã không thể thấy nàng nữa, hần cũng không vội tìm thê tử ngay mà bước gần lại Minh Nhật định nói lời an ủi thì Linh Tuyết đột nhiên có hơi thở trở lại. Nàng ta hoàn dương sống lại làm mọi người hết sức vui mừng thế nhưng hần cũng không có tâm trạng chia vui với bọn họ, hần giờ chỉ muốn tìm thê tử của mình.

Tìm khắp trong ngoài tiền các cũng không thể tìm thấy bóng nàng. Bỗng nhiên hần có một dự cảm chẳng lành. Nàng rời đi hần lần này sợ là sẽ vĩnh viễn không gặp lại, khi hần đang tột độ hoang mang thì Vương đại phu hướng hần thông báo với hần một tin chấn động :

- Kinh Mạn, ta nghĩ nên cho người biết một việc, thuốc mà nàng uống một ngày ba bữa trong khi trị liệu cho Linh Tuyết là thuốc an thai. Vương Nghị hướng Kinh Mạn mà nói cho hắn biết, dù lão cũng chưa xem qua đơn thuốc, chỉ ngửi mùi được thôi, nhưng mà hành y năm mươi năm lại là ngự y lão cũng sẽ không thể lầm được.

Kinh Mạn như ngã ngồi trên mặt đất thất thần hồi lâu ” Kinh Mạn, ta muốn chàng ở cạnh ta hỗ trợ trong khi ta cứu nàng ta. Sinh mạng nàng ta cần ta cứu sống nhưng cũng có một sinh mạng cần chàng cứu sống. ” câu nói của nàng ngày ấy đến tận bây giờ hắn mới thực sự hiểu rõ hết ý nghĩa của nó.

11. Chương 11: Tìm Kiếm Nàng

Trầm mặc trong phòng nghị sự, Kinh Mạn sắc mặt mệt mỏi cho tập hợp hết thầy thuốc hạ dưới trướng của mình để phát động lệnh tìm thê tử. Nhìn trời bão tuyết nổi lên Vương Nghị ở một bên lo lắng :

- Thân thể của phu nhân đã một ngày không ngủ, không nghỉ ngơi, trời lại bão tuyết, sợ là... Câu nói của ông như một nhát dao cắm thẳng vào tim hắn, hắn đã điên cuồng tìm nàng hai ngày nay thế nhưng làm thế nào cũng không có chút dấu vết nên hắn đành quay về nhờ cậy anh em trong các. Vừa về đến nghe tình huống Được Được đang mang thai và hiện nay lại biến mất Lý Thanh tiến đến :

- Mạn ca, thật ra ta có một chuyện nghĩ cho huynh biết. Vài ngày trước khi đi ngang qua tiền sảnh muội thấy đại tẩu, tẩu ấy là nghe được tiểu Đậu cùng tiểu Chung ca bàn luận nói huynh từng yêu thích Linh Tuyết cô nương, lại nói cưới đại tẩu là do bất đắc dĩ, bị tẩu ấy bám theo nên đành cưới. Lúc đó muội cũng vì ghen tức nhất thời nên không cho huynh hay, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nàng cũng không phải muốn vạch trần tiểu Đậu cùng tiểu Chung nhưng nàng nghĩ phải cho hắn biết sự việc. Theo hắn nhiều năm chưa từng thấy hắn mỉm cười vì hạnh phúc như dạo gần đây, dù không cam lòng nhưng có lẽ đã đến lúc nàng thực phải buông tay.

Kinh Mạn nghe Lý Thanh nói mà toàn thân chấn động, vì thế mà thái độ của nàng ngày đó mới như thế lạnh nhạt. Giờ thì hắn nhận ra hắn trước nay chưa từng nói với nàng hắn yêu nàng nhiều như thế nào. ” Thiếp yêu chàng »tối nào trước khi ngủ nàng cũng nói với hắn ba câu ấy nhưng hắn vẫn xem đó là đương nhiên mà chưa từng nói với nàng hắn cũng yêu nàng nhiều như thế nào. Hắn luôn hưởng các huynh đệ hên hoang rằng thê tử hắn yêu hắn nhiều bao nhiêu, nàng vì hắn làm nhiều việc thế nào, ngay cả trong quá khứ hắn cũng chưa từng dấu diếm kẻ khác tình cảm hắn đối với Linh Tuyết. Thế nhưng hắn thủy chung cũng chưa từng vì nàng làm gì. Cả câu nói ta yêu nàng hắn cũng chưa một lần nói ra.

Nàng đã có cảm giác gì khi hắn ép buộc nàng cứu Linh Tuyết. Lại suy nghĩ gì khi dùng tánh mạng mình và hài tử của bọn họ để đổi lấy mạng của Linh Tuyết từ tay tử thần. Hắn không biết, lại không rõ tư vị gì trong lòng mình chỉ cảm thấy ngòn ngọt ở cổ họng phun ra một búng máu trên đất rồi trời đất như tối sầm lại. Đến lúc này mọi người mới nhớ ra hắn cũng là đã bốn ngày nay không nghỉ ngơi, trước đó lại bận ba nhiều vì truy tìm Quỷ y, thế nên khi quá mức kích động thân thể tự nhiên sẽ không trụ được nữa. Kinh Mạn hôn mê hai ngày liền và ngay khi hắn tỉnh thì lại lao vào tìm kiếm.

Chẳng ai nói lời nào, thế nhưng lệnh phát động toàn các tìm tung tích của Quý Được Được được ban ra thì mọi người trong các hầu như đều xem là chuyện của ban thân mình mà làm hết mọi khả năng của mình. Vì trước đó Được Được cũng theo hắn nghỉ chân lại nhiều tiền các thế nên dung mạo nàng không quá khó để thông tri đến các anh em. Theo như tin tức hắn thu được thì Được Được là con gái của Quỷ y, nhưng bọn học không cách nào xác định được nơi ở của thần y đó.

Họ cũng rất nhanh tìm được tin tức của nàng tại một trấn nhỏ dưới chân núi Ngũ quái. Được Được từng nghỉ chân tại một nhà của một nông phu, là nàng ngắt bên đường được họ đem về và tìm đại phu. Theo đại phu đó nói tình trạng nàng rất yếu thế lại đang mang thai, khả năng đứa bé khó giữ nhưng ngày hôm sau không thấy gia đình nông phu kia cho mời ông tới nữa. Khi tìm đến nhà vợ chồng nông phu kia thì nàng đã rời khỏi.

- Ta nghĩ đứa trẻ hắt là không còn, cả đại phu cũng nói nàng rất yếu, có thể sẽ mất đứa nhỏ không phải sao. Phụ nhân trầm tư nói.

- Không thể nào, kẻ vừa mất đi đứa nhỏ chẳng phải rất yếu sao, vậy mà hôm sau nàng ta vội vàng rời đi gấp đến độ không muốn nán lại một giây, trước khi đi thì chải tóc quý giá nhất cũng đem cho cứ như sẽ vĩnh viễn không quay lại nữa ấy. Người ta nói một lần sảy bằng ba lần sanh còn gì, vậy chẳng phải tự sát sao, thời tiết này...Nông phu một bên trộn mắt kinh ngạc nói, lão cũng rất thích vị tiểu cô nương đó nha, rất mực nhu thuận, nhưng giữ thể nào nàng cũng không ở thêm một ngày.

- Lão thì biết gì, cả đêm đó nàng khóc rất thảm thiết, ta nghĩ đứa bé hắt không còn đi. Chàng trai trẻ ta nghĩ cậu cũng thật hồ đồ, sao lại để nàng ta một thân một mình trong thời tiết hiện tại kia chứ. Vợ chồng cho dù vì cái gì cũng không nên để thể tử rời khỏi mình trong hoàn cảnh như vậy đi. Bà vẫn còn lèm bèm thể nhưng hiện tại Kinh Mạn đã như một cái xác không hồn thờ rờ rời khỏi.

Hải tử của bọn họ đã không còn nữa sao, hắt còn chưa có ăn mừng, còn chưa kịp hạnh phúc khi được làm cha thế nhưng bởi vì hắt mà hải tử hiện giờ cũng không còn nữa. Hải tử là mối liên hệ duy nhất mà bọn họ có trong lúc này, nàng liệu sẽ tha thứ cho hắt sao. Sẽ trở về bên hắt sao, sẽ không hận hắt sao. Hít một hơi thật sâu Kinh Mạn hạ quyết tâm, dù nàng hận hắt, dù nàng không tha thứ cho hắt nhưng hắt vẫn muốn nàng cột chặt bên cạnh hắt cả đời. Cho dù nàng căm hận, thù ghét, hắt cũng sẽ không buông tay nàng ra nữa mà sẽ nắm thật chặt, thật chặt suốt cuộc đời này.

Thế nhưng đó cũng là tin tức duy nhất về nàng mà bọn họ tìm được, Được Được cứ như thể biến mất tung, mất tích sau khi rời khỏi trấn nhỏ dưới chân núi ngũ quái. Có nhiều khi hắt nghi ngờ nơi ở của nàng là núi ngũ quái. Địa thế tại núi ngũ quái rất hiểm trở, và điều khiến hắt càng chắc chắn hơn chính là lần nào theo dõi Độc Vương cũng là mất dấu tại Ngũ Quái Sơn này. Hắt lật tung từng tấc đất trên núi ngũ quái cũng không thấy có biểu hiện gì của con người sống tại đó. Chân núi ngũ quái cũng là nơi đầu tiên hắt cùng nàng gặp nhau lại là nơi cuối cùng nàng biến mất, cứ như thể nàng chưa từng tồn tại trên đời này vậy.

Cứ thế trôi đi mùa đông này lại một mùa đông khác. Cứ hễ là mùa đông hắt sẽ lại đứng ngoài tuyết lạnh liên tiếp hai ngày liền như nhắc nhở bản thân hắt rằng nàng đã chịu đựng cái lạnh thấu xương đến thế nào. Mặc dù đã qua ba năm thế nhưng Kinh Mạn vẫn chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm Được Được dù chỉ là trong suy nghĩ. Khuôn mặt nàng, nụ cười của nàng, mùi mộc hương trên người nàng khiến hắt nhớ nhung không thôi.

Hắt ước mình có thể ngủ để có thể mơ thấy nàng thế nhưng suốt ba năm nay căn bệnh mất ngủ của hắt không những quay lại mà hầu như hắt chưa từng ngủ. Chỉ là nhắm mắt lại cho cặp mắt nghỉ ngơi nhưng hắt vẫn không thể để đầu óc mình ngừng nghĩ về nàng. Nghĩ đến ngày mà nàng rời xa hắt và ngày hắt biết con của bọn họ đã mất thì mọi chuyện cứ như mới xảy ra ngày hôm qua.

Ba năm nay hắt chưa từng rời khỏi trấn nhỏ dưới chân núi ngũ quái này. Dù các huynh đệ khẳng định là không có ai sống tại đây, thế nhưng hắt khi rảnh vẫn lên núi đi xung quanh và chỉ ước sao hắt tình cờ có thể sẽ gặp nàng. Ước sao ông trời cho hắt thêm một lần cơ hội nữa, một lần nữa hắt được thấy nàng, để hắt được bù đắp cho nàng những thương tổn hắt gây ra. Khi hắt còn đang chìm trong nỗi niềm của chính bản thân mình thì Minh Nhật đem đến cho hắt một tin tức chấn động. Quỷ y tuyển con rể, tin tức truyền đi rất nhanh trong giới võ lâm.

- Quỷ y có mấy người con ? Hắt nghi hoặc, nếu người lấy chồng là chị hay em gái nàng thì hắt hắt phải tìm cách làm thân với anh em cột chèo mới này đi, có thể hắt mới mong nhanh chóng rước thể tử mình trở về.

- Hình như ông ta chỉ có độc nhất một người con gái, nghe nói Thiệu Khiết Phùng con trai của Độc Vương là ứng cử viên hàng đầu, hình như nếu không chọn được ai hơn hắt thì Quỷ y sẽ gả con gái ông cho hắt ta. Minh Nhật ở một bên vừa nói vừa dò xét thái độ của Kinh Mạn, hắt biết ngày đó nếu không vì giúp Tuyết Nhi vợ chồng bọn họ sẽ không xảy ra hiểu lầm. Suốt ba năm qua cứ nhìn những chấp niệm của kẻ này thì hắt biết được suốt cuộc đời này hắt là hắt ta sẽ không buông tay với người con gái đó.

- Ý của huynh là Quỷ y gả lần này là Được Được? Không thể được, nàng đã là thể tử của ta sẽ không thể gả cho kẻ khác. Hắt như nghiêng rằng nghiêng lợi không cho là đúng. Thiệu Khiết Phùng là Phùng ca mà nàng nhắc đến ngày đó sao, lúc này hắt chỉ duy có một suy nghĩ trong đầu là bóp chết cái tên nam nhân

kia, Hừ dám mơ tưởng đến thê tử của hần. Như nhìn thấu suy nghĩ của Kinh Mạn Minh Nhật ở một bên nhắc nhở

- Huynh sẽ không thể thắng tên họ Thiệu kia, hần dù sao cũng là con trai của độc vương và Mĩ Khiết Ngọc, hai kẻ nổi danh nhất nhì trong giang hồ. Với thực lực của huynh hần là không thể đánh ngang ngửa với hần. Huống hồ nếu hần dùng độc hần là huynh chết chắc.
- Dù thế ta cũng vẫn phải đi. Hần hần là không thể bỏ qua cơ hội lần này nếu không chắc chắn sẽ hối cả đời.
- Không vội, nghe nói cuộc thi tài này đầu năm sau mới tổ chức ta nghỉ từ giờ tới khi đó huynh nên có chút chuẩn bị. Là kẻ hần cài vào Độc Vương cốc nói Thiệu Khiết Phùng vì buổi tuyển chọn đã chuẩn bị làm náo loạn cả Độc cốc cho nên không hần cũng không thể biết trước tin tức này.

12. Chương 12: Ngũ Quái Sơn

Từ khi biết có thể sẽ phải đối mặt với khả năng mất vợ vào tay kẻ khác mà cái kẻ khác kia lại thập phần hoàn mỹ. Thiệu Khiết Phùng là kẻ nói văn thì giỏi văn nói võ thì giỏi võ cái gì cũng ưu tú lại thuộc hàng mỹ nam tử nên được sự ngưỡng mộ của hầu hết các cô gái nơi nơi. Kinh Mạn hần không thể bằng một phần trăm của cái gã tài hoa sáng chói kia thể nhưng hần mỹ thì sao, hần giỏi thì thế nào, Được Được cũng đã gả cho hần rồi. Nhưng với chiến tích thương tổn nặng nề hần gây ra cho nàng thế kia liệu nàng sẽ tha thứ cho hần sao?

Nên hần buộc phải thắng đối phương để dù nàng không muốn cũng sẽ phải gả cho hần. Mà để làm được điều đó Hần phải ngày đêm khổ luyện. Thời gian từ giờ tới khi cha vợ tuyển phu cho nàng là bảy tháng nữa. Tuy thời gian không nhiều nhưng đến lúc này Kinh Mạn mới thấy lợi thế của việc mất ngủ trong suốt ba năm qua.

Vì muốn mình mạnh mẽ hơn và cũng giết thời gian mà cứ mỗi đêm mất ngủ hần lại luyện nội công vì thế việc nội lực tăng lên cũng rất tốt cho việc học những kiếm pháp Minh Nhật Truyền thụ cho hần. Vừa học võ công vừa học thi từ ca phú, để không thua kém tên kia hần ngày đêm học cùng với trạng nguyên của triều đình, kẻ được mệnh danh tài hoa bậc nhất trong thiên hạ. Lại cùng vương phi của Chính vương gia học cầm phổ và cầm khúc. Dù rằng hần đã làm đứt và gãy không biết bao nhiêu cây đàn,(akiaki: thực là lãng phí) thấy hần hiểu học nên vương phi cũng chỉ mỉm cười hòa nhã.

Cũng nhờ căn bệnh mất ngủ của hần mà hần có thời gian dường như là gấp đôi thời gian của kẻ khác lại có nỗ lực đến khiến người khác nhìn mà thấy thương cảm. Nói như hần đọc mãi vẫn không thuộc tứ thư ngũ kinh thì đem chép ra đến trong phòng ngập tràn giấy khiến cho nha hoàn dọn phòng cau mày mỗi khi thu dọn, và phủ Chình vương bọn họ ngày ngày dùng giấy nấu cơm thay củi cũng chỉ ghen cười mà tính toán hết lên đầu Minh Nhật. Tỷ như hần ngày đêm gáy tiếng đàn khó nghe của mình thế nhưng toàn bộ Chính vương phủ chỉ nhìn cười mà sắp cho hần ở một biệt viện khá xa nơi ở của chủ nhân bọn họ. Tỷ như hần vô tình lỡ tay làm sập vài mái phong đình trong viện Chính vương gia cũng chỉ cười bảo

- Ta còn rất nhiều cái Phong đình, lần sau luyện kiếm cẩn thận một chút là được. Cũng may vương phủ của hần cứ cách cái biệt viện lại có một phong đình, nếu không thì không còn chỗ cho hần cùng thê tử ngày ngày cùng nhau hợp tấu nữa. Nếu không Phải Nhược Nhi nhà hần ngưỡng mộ lòng sy tình của tên kia hần cũng không rảnh lo cho tên đại ôn thần này.

Kinh Mạn mặc dù không phải kẻ sĩ yêu văn thơ như mạng nhưng hần từ nhỏ gia cảnh cũng không tồi lắm nên cũng được học qua chữ. Lăn lộn giang hồ mười mấy năm hần luôn luôn có nghị lực hơn người nên cũng chỉ trong thời gian ngắn đã trở thành nói là tài tử cũng không sai biệt lắm. Còn về phần võ công hần cũng tiến bộ không ít tuy không thể nói cao thâm khó lường hay sâu không dò được, thế nhưng đánh ngang hàng với tên kia hần là tạm miễn cưỡng đi. Thế nhưng điều làm mọi người lo lắng chính là khí chất của hần cùng phong thái thì kém xa người ta.

- Chỉ sợ huynh chưa vào tới vòng trong đã bị loại.
- Được Được là kẻ không ham mê sắc đẹp đâu, nếu không nàng cũng không chọn ta mà ở nhà ngồi chờ gả cho tên mặt trắng kia rồi. Hắn nói thế nhưng tâm tình có chút hơi loạn, hiện giờ liệu nàng có thể sẽ cho hắn một cơ hội nữa hay không sau khi đã tổn thương nàng sâu sắc như thế.
- Thế nhưng người tuyển chọn hình như không chỉ có nàng còn có hai vị trưởng bối. Huynh lại từng thương tổn nàng thế kia liệu nàng có cho huynh cơ hội hay sao. Minh Nhật là có chút lo lắng hắn không muốn nợ tên này càng không muốn vì hắn và thê tử mà gã bạn thân này chịu đơn độc lẻ loi một mình. Chỉ cần thấy hắn tự hành bản thân vì thê tử bao nhiêu cũng có thể thấy được đời này nếu không phải là nàng ta sợ rằng hắn sẽ cô đơn cả đời.
- Về dung nhan huynh ấy ta có thể giúp nha, những cách cải thiện da mặt, xóa mờ vết thâm ta rất giỏi. Nhạc Nhạc không biết là đến từ khi nào cũng đến góp vui. Nàng lúc trước định chuyển ngành từ bác sỹ khoa ngoại sang bác sỹ thẩm mỹ nên chút thủ thuật nhỏ khiến người ta trông sáng sủa hơn hẳn là không làm khó nàng đi.
- Thiên Nhạc, vậy nhờ muội đi, cố làm cho hắn đẹp nhất có thể nha.
- Ok, huynh ấy có vẻ đẹp nam tính cũng không coi là xấu. Nhưng đôi mắt gấu trúc kia thì thật dọa người. Huynh có biết thiếu ngủ là kẻ thù của sắc đẹp hay không. Trong vài ngày tới huynh phải ngủ cho tôi. Vậy trị liệu mới hiệu quả. Nghe nói có náo nhiệt nàng liền chạy khỏi cái nơi luôn bắt phải học cung quy kia, xem náo nhiệt nha, nàng cũng quá bận vừa phải làm hoàng hậu vừa phải làm sát thủ cũng chưa có thời gian xem qua nơi này từ khi đến đây.
- Ta là không ngủ được. Đầu óc hắn không lúc nào là không nhớ đến Được Được nên hắn không thể đi vào giấc ngủ, gần đây dù rất mệt mỏi cũng thế. Hình bóng về nàng càng nhiều hơn, về mặt ngày ấy nàng ra đi, những lời nàng nói càng ngày càng chiếm trọn tâm trí hắn.
- Vậy tôi sẽ thử thôi miên huynh xem có thể sẽ giúp được. Phương thức này hẳn sẽ giúp huynh thư giãn. Nói rồi Thiên Nhạc bắt đầu liệu pháp thôi miên với Kinh mạn. Dưới chân Ngũ Quái sơn Kinh Mạn tiến vào mộng đẹp lần đầu tiên hắn ngủ được trong ba năm nay và dĩ nhiên trong giấc mộng của hắn vẫn là gặp được thê tử của mình. Trên môi Kinh Mạn nở nụ cười mãn nguyện hạnh phúc. Ở một nơi nào đó trên ngọn núi Ngũ Quái Người nào đó đang nhăn nhó đến khó coi.
- Cha!!!!!! sao cha dám công bố sẽ tuyển phu quân cho con, con có nói sẽ lấy chồng sao? Muốn lấy tự cha đi mà lấy đi. Được Được rống lên giận dữ trước kẻ có khuôn mặt họa thủy kia, dù đã ở tuổi năm mươi thế nhưng trông hắn chỉ chừng ba mươi tuổi.
- Chẳng phải ta kêu con là phải có phu quân rồi hẵng trở về sao? Đáng ra phải tuyển phu ngay từ ba năm trước kia, ta nhắc đến ba năm rồi giờ ta quyết không nhân nhượng nữa. Hắn cũng một bộ trường mặt với kẻ phiền phức này đuổi thế nào cũng không thể dứt được, đúng là sáng suốt khi chỉ sinh một nhi tử nếu có hai đứa chắc hẳn điên đầu mất thôi.
- Gì chứ không phải cha nói chỉ cần con tìm được phu quân, có hài tử rồi trở về sao? Dù giờ không có phu quân nhưng có hài tử, cha là không có nói phải mang về cả hai nha. Nàng cũng không có sai, sai là do ông không có nói rõ đi, sao có thể trách nàng.
- Người còn dám nói sao? Có đời thuở con gái nhà ai mà có hài tử mà không có phu quân hả? Hay lắm sao mà dương dương tự đắc? Tốt nhất là yên lặng cho ta, không được có ý kiến gì, nói sao thì biết thế đi.
- Ba năm trước khi nàng trở về làm cho hắn suýt mất hồn, thân thể suy nhược lại bị hàn khí xâm nhập chút nữa thì khó giữ mạng. Phải mất chừng nửa năm hắn mới dám chắc lão cứu trở về con và cháu ngoại này. Thế nhưng có gắng hỏi thế nào ranh con này cũng không nói nửa câu về phu quân của nó.
- Hắn biết Được Được là yêu tên nhóc kia sâu nặng, kẻ mà lấy mất trái tim con gái lão hẳn cũng không quá tệ đi. Thế nên hắn muốn nhân cơ hội này moi cho ra thẳng con rể kia. Chỉ nhìn thôi hắn biết con bé không hạnh phúc cho dù là luôn ra vẻ tươi cười. Cũng chính vì thế hắn luôn nghe thê tử căn nhắc suốt thôi. Phải nhanh chóng tìm cho nó một gia đình mới, à không phải mà phải nói tìm lại gia đình đã đánh mất của con

bé chứ. Cơ hội lần này hẳn đưa ra là cũng muốn cho thằng con rể trời đánh kia một cơ hội, hẳn chỉ sợ kẻ kia không còn tình cảm với Được Được lúc ấy thì chết dở.

Thấy con gái khổ sở hẳn cũng rất đau lòng, nếu lần này không thể moi ra tên kia thì gả Được Được cho Kiệt Phùng hẳn cũng là không khiến con bé chịu thiệt thòi đi. Sẽ phiền phức dài dài nếu không tìm được nơi đảm bảo nó không nức nở chạy về nhà nữa, nhìn tình cảm của thằng nhỏ kia hẳn tin nó có thể làm thật tốt. Nhưng nói gì hẳn cũng là không thích làm suôi với cái tên Ôn thần Thiệu Mạc Du kia lắm, thế nhưng tình cảm của Kiệt Phùng với Được Được thì hẳn yên tâm. Không thể để tình trạng này mãi như thế được, chỉ nhìn cảnh thê tử hẳn quần quýt bên Tiêu Tiêu cùng Được Được khiến hẳn muốn phát điên. Đầu thế tưởng được kế hoạch hẳn thiết kế bao năm nay lại thành ra thế này (akiaki: là kế hoạch đá con gái ra khỏi nhà)

13. Chương 13: Quỷ Y Kén Rể

Trong vòng hai tháng trước cuộc thi cáo thị được ban bố khắp trong và ngoài nước. Ngay cả thành trấn nhỏ cứ nơi nào có người là nơi đó có bố cáo kén rể của quỷ y ban ra. Kinh Mạn cảm thấy lực lượng tình báo của hẳn có lẽ cũng chưa mạnh bằng lão cha vợ này. Không biết ông dùng cách nào mà bố cáo cùng tranh vẽ Được Được lại được công bố rộng rãi đến mức hầu như chỉ cần nơi nào có người ở thì dường như nơi ấy có cáo thị.

- Không thể nào, Đây là đại tẩu sao? Ta thấy là không giống đi. Đại ca, người này hẳn không phải là đại tẩu rồi. Tiểu Chung ở một bên nhìn bức vẽ mà nói, hẳn đã thấy đại tẩu Dù có chút xinh xắn nhưng không có vẻ đẹp mê hồn như bức vẽ này. Kinh Mạn ở một bên cầm bức họa mà toàn thân như run lên, là khuôn mặt hẳn ngày nhớ đêm mong. Là mỹ nhân trong ngày đại hôn hẳn từng vì vẻ đẹp này của nàng làm cho ngẩn ngơ. (akiaki: Vẻ đẹp của Được Được có được là nhờ trang điểm, bình thường nàng ta không trang điểm nên tên tiểu Chung không nhận ra) Ánh mắt nàng, nụ cười của nàng, Kinh Mạn cẩn thận nâng niu bức tranh cứ như thể nếu hẳn mạnh tay thì hẳn sẽ nhận mặt ấy.

Bên cạnh Kinh Mạn kẻ luôn nâng niu coi trọng bức tranh kia thì có một người cũng là nhìn chăm chăm bức vẽ ấy không hề kém hẳn, đôi mày xinh đẹp nhướn chặt lại có vẻ suy tư gì đó.

Vì danh tiếng Quỷ y trên giang hồ rất nổi lại có nhiều kẻ mơ ước y thuật của lão nên khi tin tức truyền ra thì người đổ về Ngũ Quái sơn đông như trẩy hội.

Chẳng mấy chốc mà khách điểm Kinh Mạn mở đông đến phải dọn cả kho chứa đồ để khách nhân dọn vào. Ba năm trước hẳn lập tiền các tại nơi này rồi ở luôn tại đây. Các anh em thấy thế nên cũng phát triển nơi này khá rộng lớn có khi còn lớn hơn cả tổng các chính của Thiên Tinh Các vì mỗi lần nghị sự bọn họ đều tề tựu lại đây. Thế nhưng chỉ chưa đến một tháng nơi đây đã hết sạch phòng trống Lượng bạc thu vào của Tiền các cũng vì thế mà nhiều bằng thu nhập cả một năm của toàn bộ các Tiền các cộng lại.

Lý Thanh ở một bên đếm bạc mà đôi mắt như lóe sáng miệng thì cười đến không thể khép lại được. Với tình trạng hiện giờ của Thiên Tinh các thì nàng thật hi vọng cái đại hội kén rể kia kết thúc chậm một chút nha. Những kẻ tham dự đại hội kén rể có đủ mọi loại người từ các nơi kéo đến, gầy có béo có, thậm chí có cả những kẻ nhìn thô lỗ kệch cỡm không chịu nổi, thế nhưng cũng có không ít kẻ có khí chất, có phong phạm. Nhìn tình cảnh trước mắt Quỷ y không khỏi thở dài, làm thế nào biết ai mới tướng công của nha đầu kia. Nhưng hẳn vốn là kẻ thông minh vòng loại này hẳn chắc chắn phải cần sự giúp đỡ từ Được Được.

Vòng loại diễn ra rất nhanh, từng tốp mười người một sẽ cùng bước vào thế nhưng hầu như bước ra liền nhận được kết quả. Có những nhóm không có một người nào lọt vào vòng trong, có vài nhóm có một hai người lọt vào vòng tiếp theo. Nhìn những kẻ được chọn lại nhìn lại Kinh Mạn. Thiên Nhạc ở một bên thầm rửa:

- Nhìn đi những kẻ vào vòng trong toàn kẻ có tiếng tăm, không phải vừa có tài vừa có sắc thì cũng không lọt vào vòng tiếp. Ta nói, dù tạo hình của huynh có thể xem là tạm được đi thì danh tiếng chắc chắn là âm binh rồi, cơ hội thật là mong manh. Mà nhìn đi, nhóm của huynh lại có cả Thiệu Kiệt Phùng, huynh

hắn là không qua khỏi vòng loại. Vừa nói ánh mắt nàng ta vừa dán chặt vào kẻ mặc bạch y ngồi ở một góc trong khách điểm.

Khi gần đến sát thời hạn vòng loại tên họ Thiệu kia mới xuất hiện. Một thân bạch y khí chất cao ngạo, khuôn mặt thì đẹp đến nữ nhân cũng phải ghen tỵ. Nhưng nói như vậy không phải trong hắn ủy mị thư sinh mà ở hắn có một sức hút nam tính khiến nhiều kẻ phải nghiêng răng nghiêng lợi vì mỗi khi hắn xuất hiện hầu như thu hút mọi tầm mắt của các nữ tử quanh đó.

Ở một bên Triệu Tề thật muốn dùng tay mình mà che lại tầm mắt đang nhìn người đến bất nhả của thê tử mình, nàng ở trước mặt hắn dăm ngang nhiên ngắm kẻ khác còn khoe ra bộ dáng chảy nước miếng kia. Hắn mừng vì mình đã theo nàng đến nơi đây, nếu không hắn cũng không biết nàng cũng thật là kẻ háo sắc đi. Hừ... cái lễ hội kén rể này thật là nguy hiểm từ giờ không thể rời mắt khỏi nàng được. Từ hai tháng trước, khi nhìn thấy thông cáo kén rể kia nàng cũng nói là muốn đi xem náo nhiệt, hắn là không cho nàng đi nàng cũng chỉ ờn ả một chút. Thế nhưng từ khi thấy bức tranh vẽ con gái của Quý y kia thì tự dưng nàng sống chết đòi đến nơi này có hỏi thế nào nàng cũng chỉ nói muốn gặp kẻ vẽ tranh, hắn hẳn phải theo hộ tống nàng dù rằng có hơi áy náy với đại ca phải thay hắn lo việc triều chính một thời gian.(akiaki: hai anh chị này ham vui dữ a).

Vòng loại quả nhiên đơn giản khiến người ta thật sự không phải tranh đấu hay thi thố gì, không cần làm gì ngoài việc bước vào một sảnh rộng của một trang viên nhỏ vừa được người ta dựng lên từ hai tháng trước cùng mười người khác. Trong sảnh có một khoảng buồng màn bên trong hình như có ai đó ngồi phía trong.

- Từng người một báo tên tuổi đi. Giọng nam trầm ấm phát ra từ phía trong rèm. Hắn có cảm giác thân hình uể oải của Dược nhi bỗng dưng có chút căng thẳng, con rể của hắn hẳn là một trong mười kẻ đứng tại đây đi. Liếc nhìn một lượt những kẻ phía dưới hắn kẻ nhếch môi lộ ra chút quỷ ý:

- Khiết Phùng con hắn là không cần tham gia tất cả các vòng thi, ta tuyển thẳng con vào vòng cuối đi. Chỉ với tình cảm của hai nhà chúng ta thì con hắn là không cần tham gia thi thố gì với năng lực của con ta hoàn toàn tin tưởng. Nói thật, nơi này nếu không chọn được người hơn con thì Dược nhi hẳn là gả cho con rồi. Mặc dù là thế nhưng mà con cũng biết, bậc làm cha làm mẹ luôn muốn con mình chọn được người tốt nhất, con sẽ không trách ta chứ.

Lão vừa nói vừa nhếch lên nụ cười gian xảo. Trong những kẻ phía dưới không ít kẻ hoang mang khi nghe hắn nói thế nhưng chỉ có một kẻ vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi tay nắm siết chặt đến mức các móng tay cắm cả vào da thịt. Thật là thú vị nha, thì ra con rể hắn là kẻ thật thà tới mức mọi sắc mặt đều bày ra hết thấy tâm tư của hắn ta. Hắn hẳn là có thứ thú vị để ngoạn rồi, khiến hắn chút nữa mất con gái, phải tranh thủ hành tên này một chút mới thỏa tức giận của hắn đi. Ở một bên Khiết Phùng không khỏi trợn to mắt mở to miệng vì kinh ngạc. Hai nhà bọn họ từ khi nào thì có giao tình rồi.

Chẳng phải Quý thúc luôn hô đánh hô giết với cha hắn sao, mỗi lần cha và hắn tới chơi liền bị ông đuổi chạy thực mạng. Mà cũng tại phụ thân hắn suốt ngày cứ chạy sang nhà người khác nhận thê tử người ta là thê tử mình, mỗi khi tới Dược cốc cứ nói nhảm nào là cha nàng hẳn là lên đối thê tử của ông. Đừng nói là Quý thúc muốn chém cha chứ nương hắn cũng thường vác dao dí ông chạy loạn. (akiaki: mẹ của Dược Dược và mẹ của Khiết Phùng là chị em song sinh). Khuôn mặt Khiết Phùng dù vận vẹo nhưng trong lòng là vui mừng thập phần, nếu không phải là ông phản đối hắn thì hẳn cùng nàng đã trở thành đôi lâu rồi. Dù giờ trong lòng Dược nhi có kẻ khác nhưng hắn tin hẳn sẽ khiến nàng quên đi kẻ đó và hạnh phúc.

- Quý Thúc nói thật sao? Vậy con là về gặp Dược nhi trước nha. Giọng hắn không thể dấy hết vui mừng, hẳn thương Dược Dược từ bé thế nhưng Quý thúc ghét hắn nên thường không cho hắn tới gần nàng. Ba năm trước nghe tin nàng trở về còn suýt mất mạng, hắn liền chạy ngay tới thế nhưng cầu xin gậy lưới ông cũng không cho gặp. Cũng may Di nương thương hắn lên cho hắn gặp nàng. Nhìn nàng vì kẻ khác phải khổ sở hẳn thực đau lòng, hắn có đủ tự tin yêu thương cả nàng lẫn Tiêu Tiêu tiểu yêu tinh đáng yêu kia. Thế nhưng, thế nhưng có nói thế nào Quý thúc cũng không giao Dược Dược cho hắn. Giờ đã được ông cho phép, hắn hẳn nên đến cùng nàng bồi dưỡng tình cảm đi.

- Ủ... con cứ lên Dược cốc cùng con bé bồi dưỡng tình cảm đi. Hắn Quỷ mị cười, hừ Dược Dược hiện đang ở đây lên đó cũng chỉ có Tiêu Tiêu thôi, mà lão tin tiểu quỷ kia tuyệt không dễ dụ. Muốn đến gần Dược nhi của hắn hử, kiếp sau đi, ai bảo hắn nhìn phụ thân gã kia không vừa mắt, có trách cũng nên trách tiểu

tử người đầu thai nhằm nhà thôi.(akiaki: tội anh ghê, đẹp trai, tài năng mà bị hất hủi ghê gớm, yên tâm em sẽ sắp cho anh mỗi khác lo gì ể chứ...cười gian xảo...khà..khà)

14. Chương 14: Quỷ Y Kén Rể (2)

Kinh Mạn lọt vào vòng trong là điều mà không ai ngờ tới bởi so về mặt nổi tiếng hần hẩn là không có vượt trội, mặt khác thi chưa thi thổ làm sao mà có thể giành lấy, diện mạo thì dù hần cũng có chút nam tính nhưng nói chung là sức hút không đủ đi thể nên mọi người chỉ có thể kết luận hần vào vòng trong là do vào cho đủ quân số.

Vòng hai là luận võ, tuy đến tham dự đoàn người kéo đến như thác lũ thể nhưng lọt vào vòng trong vốn vẹn cũng chỉ có mười người. mà những người trên nói tài hoa hay diện mạo đều là có chút tiếng tăm trên giang hồ. Quỷ y ngồi trên lôi đài, lúc đầu vì danh tiếng hần đã chọn ra những kẻ tiếng tăm nay lại có chút hối hận. Nếu con rể tương lai hẩn lại là kẻ võ công không ra gì thì làm sao bây giờ. Đến lúc đó có thể ngầm thương lượng với đối phương hoặc hẩn ra tay ngầm trợ giúp thôi. Nhưng hi vọng kẻ kia không làm hẩn thất vọng đi.

- Vòng này là đấu vòng tròn tính điểm loại phân nửa số người tham dự có ba kẻ mà huynh cần chú ý, là Trác Ngọc Phong của tử kiếm sơn trang, Bạch Vũ Đình của Thiên Linh giáo, và Nha Vô Ảnh của Diêm la cốc. Minh Nhật ở một bên phân tích tình hình. Võ công của hần nếu nói về giết người hẩn là bậc nhất nhưng đây là thi thổ, hần cũng chưa từng giao đấu với ba người kia nhưng chỉ nhìn võ công của Hồng Linh có thể thấy võ công của Thiên Linh giáo không hề tầm thường còn hai kẻ kia một kẻ là minh chủ võ lâm, một kẻ thì thần bí vô tung vô ảnh như rồng thấy đầu mà không thấy đuôi thật là giống với tên của hẩn ta. Nếu không phải hẩn ta đến tham gia kén rể hẩn cũng là không có cơ hội gặp đi.

- Vòng hai chọn năm người nếu thua ba người họ huynh cũng coi như vào vòng trong đi nhưng không đảm bảo vòng trong lão cha vợ huynh không cho thi võ nữa nha. Thiên nhạc ở một bên hùng hồn mặc cho kẻ nào đó tâm trạng đã cực xấu khi nghĩ đến tên Khiển Phùng kia đang ở cạnh thê tử của hẩn. Hẩn sẽ dốc toàn lực ra ứng chiến hẩn muốn thật nhanh gặp lại thê tử mình mà cơ hội trước mắt này hẩn không muốn vuột mất vì bất luận kẻ nào.

Khi Kinh Mạn lên đài giao đấu thì quả thật như mọi người dự đoán ngoài ba người kia thì những người còn lại không đáng lo. Nhưng điều mọi người không ngờ tới nhất chính là Trừ Vô Ảnh của Diêm la cốc thì Kinh Mạn đấu ngang ngửa với Vũ Đình cùng Ngọc Phong, tuy chỉ thắng trong gang tấc nhưng cũng coi là thắng. Điểm số có thể nói là xếp thứ hai sau kẻ kia. Quỷ y có chút bất ngờ nha, thì ra con rể hẩn cũng có một thân công phu không tồi, tuy thua Ảnh nhi nhưng vậy cũng ngoài mong đợi của hẩn đi. Hẩn bắt đầu có chút hứng thú với con rể này rồi nha, giờ thì hẩn muốn xem ngoài võ công thì tên kia còn có bản lĩnh gì nữa không a.

- Vòng hai là thi đối câu, họa tranh cùng so âm luật. tổng điểm của ba thứ này sẽ tính điểm là năm người chọn ba người. Trác Ngọc Phong nổi tiếng là tài tử giang nam, một vị trí hẩn là sẽ có hẩn ta rồi. Bạch Vũ Đình cùng Nha Vô Ảnh thì không rõ khả năng của họ những kẻ khác không cần bàn tới toàn bộ là đốt đặc cán mai. Minh Nhật dựa vào tin tức điều tra được mà phân tích. Hẩn hẩn không thể so với tài tử giang nam nên chỉ trông chờ khả năng của hai kẻ kia tẻ một chút. Mọi dự tính của Minh Nhật đều đúng chỉ trừ việc kẻ có điểm số cao nhất không phải Trác Ngọc Phong mà là Nha Vô Ảnh hẩn hoàn thành phần thi của mình trong nỗi ngắn ngủi của những kẻ tại đây và thắng Ngọc Phong một cách thuyết Phục. Chỉ còn lại một kẻ được chọn, mặc dù phần đối câu cùng âm luật hẩn hoàn thành khá tốt thể nhưng vẽ tranh thì bức vẽ kia không khác tiểu hài tử vẽ là mấy.

Mọi người nín thở chờ phần thể hiện của Bạch Vũ Đình, đối câu hẩn không tồi, vẽ tranh cũng khá tốt thể nhưng khi thi âm luật thì hẩn mặt mày nhăn nhó nói ta mù nhạc thể là Kinh Mạn trở thành kẻ lọt vào vòng trong kẻ tiếp trong tiếng thở phào của mọi người.

- Chủ nhân mọi thứ đã được bố trí xong. Một thuộc hạ quỳ gối bên trong căn phòng quan sát cuộc thi hướng về phía khuôn mặt gian xảo kia báo cáo. Thấy con gái mình như trút gánh nặng khi tiểu tử kia lọt vào vòng sau trong gang tấc hẳn là nhếch lên nụ cười gian xảo. Phải làm sao vừa giúp tiểu tử kia thắng mà qua mặt được nha đầu này quả thật không dễ chút nào. Hừm khiến hẳn phải hao nhiều tâm sức thế kia hẳn hẳn không thể cho tiểu tử kia biết thế nào là cực khổ thì không thể được. Vòng sau là thi can đảm, bọn họ phải thuận lợi vượt qua Quỷ cốc tiến vào hẻm núi chết của Ngũ Quái Sơn. Vòng này chỉ loại một người còn hai người sẽ được chọn vào vòng trong.

- Huynh là nên suy nghĩ lại, Hẻm núi chết là nơi có đi không có về. huynh là cũng không phải muốn thê tử đến không cần mạng đi. Minh Nhật ở một bên khuyên giải, hẳn dù luôn ủng hộ Kinh Mạn nhưng người bạn này cũng như người anh em của hẳn, hẳn không muốn thấy tên ngốc kia vì thế mà mất mạng.

Kinh Mạn ở một bên sửa soạn hành trang, hẻm núi chết này hẳn cũng vài lần xong vào cũng không phải như người ta nói nhưng hẳn chưa bao giờ đi được đến hết hẻm núi. Chỉ thấy bản thân lúc nào cũng tự động đi trở ra trong vô thức khi tỉnh lại thấy mình đã đứng ở đầu Quỷ cốc. Khi cả ba người vừa tiến vào Quỷ cốc thì Trác Ngọc Phong Lăn ra ngắt khi gặp một con nhện lớn dị thường trong cốc. Vẫn như mọi lần xông vào núi chết lần này hẳn cũng bắt đầu thần trí mơ hồ nhưng cố gắng làm cho tâm trí thanh tỉnh nhưng điều hẳn nhớ duy chỉ có nụ cười của Nha Vô Ảnh. Khi tỉnh dậy vẫn như mọi khi hẳn cũng vẫn ở đầu Quỷ cốc

- Huynh là kẻ chịu đựng giỏi nhất mà ta từng gặp. Vô Ảnh lần đầu tiên thấy cảm phục ý chí của một người đến thế, nếu không phải trên người hẳn có Xuyên long hộ thể hẳn hẳn cũng không thể thanh tỉnh để qua một phần ba hẻm núi chứ hẳn ta có thể trụ đến giữa hẻm núi thì quả thật là đáng phục.

- Ta phải đi vào đó mặc kệ ta. Kinh Mạn hất tay Vô Ảnh đang diu mình ra lại cố bước vào hẻm núi chết trong tình trạng đầu choáng mắt hoa.

- Không cần thiết, ngươi và ta đều đã thông qua rồi. chỉ cần ra ngoài chờ phần thi tiếp, tiểu huynh đệ ta dù thích ngươi nhưng ta là do người ta nhờ cậy không thể không thắng nếu không Được Nhi hẳn là đánh chết ta. Thế nên vòng sau ta tuyệt không nhường ngươi.

- Ngươi Quen Được Được ? Hừ gọi thê tử hẳn thân mật như vậy, khiến hẳn vô cùng khó chịu, khó chịu hơn tên này là kẻ hẳn luôn thua trong các vòng đấu trước giờ.

- Ngươi cũng biết nàng sao ? Không lẽ ngươi là cha tiểu hài tử Tiêu Tiêu ?

- Tiểu hài tử, con của chúng ta vẫn bình yên sao ? Ngươi đây là nói thật sao ? Tiểu hài tử của ta không chết sao ? Kinh Mạn kích động nắm lấy kẻ vừa cho hẳn hay hẳn nay là đã thành cha người ta. Thê nhi của hẳn không bị hẳn hại chết khiến hẳn cực kì vui mừng còn hơn bất được vàng.(akiaki : suýt chết còn gì nhưng ta là không thích những thứ sướng sướng nên may cho anh đó. Kinh Mạn : Liếc xéo hành ta ba năm chưa đủ sao.). Bên ngoài Được cốc một kẻ vui mừng hơn hở thể nhưng bên trong Được Cốc một kẻ khác thì giận đến tím mặt tím mày.

- Tiêu Tiêu ngày thường Thúc thúc không phải thương con nhất sao, sao con nỡ nhốt ta trong tử kỳ trận đây. Khiết Phùng bị hãm trong trận hai ngày mà tức đến không thể tưởng nổi.

- Thúc thúc, ngoại công nói ta phải nhốt thúc lại thì mới có thể tìm cha cho ta được, thúc chịu khó ở đây thêm vài ngày nữa đến khi ngoại công dắt cha về cho Tiêu Tiêu ta sẽ thả thúc ra nha. Tiểu hài tử ba tuổi đáng yêu hai mắt tròn xoe bộ dáng bụ bẫm trắng tròn mập mạp ngồi trước bàn giống hệt một ông cụ non đang chăm chú vào một cuốn sách. Hẳn bộ dạng chăm chú nghiêm túc không có chút nghịch ngợm nào mà một tiểu hài tử nên có thể nhưng thứ hẳn đang làm là vẽ một con rùa lớn trên cuốn sách quý của Ngoại công hẳn.

akiaki: cảm ơn vì các nàng ủng hộ chỉ còn một chương nữa là truyện kết thúc rồi. Vì dạo gần đây ta bận học thi nên vết có hơi chậm mong các nàng thông cảm.

15. Chương 15: Kết Thúc

Vòng cuối là cần thể hiện trí thông minh của bản thân mỗi một người sẽ được giao một tấm thẻ bài phải làm mọi cách. Chỉ cần đến cuối cùng kẻ nào có hai tấm thẻ bài sẽ là kẻ thắng cuộc. Một việc tưởng chừng không khó nhưng để lấy một món đồ từ tay một cao thủ quả không dễ chút nào.

- Đi ăn cấp thôi. Thiên Nhạc ở một bên đưa ra chủ ý, đến bước cuối cùng thì phải thử dù là khó còn hơn là ngồi chờ không phải sao. Dù sao thì cuộc thi cũng nói có thể dùng mọi thủ đoạn không phải sao.
- Nàng sẽ không thể đánh cắp thứ gì từ một kẻ giỏi hơn mình vì việc đó là không thể. Triệu Tề ở một bên bác bỏ ý kiến thê tử. Đôi lúc nàng thật thông minh nhưng có khi nàng thật ngốc.
- Ta thấy chẳng phải đối phương cũng sẽ cần lệnh bài của huynh sao, chúng ta chỉ cần ngồi chờ hần tời động thủ ta sẽ lên vào chỗ hần ăn cấp là được. Linh Tuyết ở một bên thông minh hơn một chút.
- Nàng nghĩ thứ quan trọng hần sẽ cất nơi nào là an toàn nhất hiện nay. Lại nói nếu hần tời cướp lệnh bài của chúng ta bằng võ công chúng ta có thể thắng sao ? Minh Nhật ở một bên phá vỡ ảo tưởng của thê tử.
- Sẽ không có nơi nào an toàn nhất trừ trên người hần lúc này, ta nghĩ ta nên đi xin hần ta lệnh bài . Kinh Mạn ở một bên đến giờ mới lên tiếng, hần nghĩ đó là biện pháp hay nhất lúc này.
- Huynh nghĩ hần sẽ đưa lệnh bài của mình chỉ cần huynh hỏi xin sao ? vậy cần gì cực khổ vào tới vòng trong này. Tất cả mọi người đều cười tên đầu óc đơn giản kia.
- Ta cũng không phải xin không của hần. Hần là có thứ cần trao đổi với tên kia nhưng mong là tin tức hần nắm trong tay hữu dụng. Kinh Mạn rời khỏi nơi ở của mình nhắm hướng phòng của Vô Ảnh đi đến. Dù mọi người có nói gì chẳng nữa Kinh Mạn vẫn như cũ kế hoạch của mình. Trong căn phòng không chút ánh sáng Vô Ảnh như đang đợi người tới.
- Huynh đến là đưa lệnh bài cho ta sao ? Vô Ảnh nhếch lên cười đùa cợt.
- Ta tới muốn dùng một tin tức mua lệnh bài trên tay người.
- Tin tức, thú vị thật có tin tức gì mà Diêm La cóc ta không tra ra được ? Hần nhếch môi lộ ra nụ cười điên đảo chúng sinh.
- Hiểu Nguyệt Phù, tháng trước Diêm La cóc là truy tìm nàng ta đi. Hần là tình cờ tra được Nguyệt Phù là thiếu phu nhân mới vào cửa vài tháng trước của Diêm La cóc khi nàng tìm đến nhờ hần che dấu hành tung. Dù thật có lỗi vì bán đứng bạn bè nhưng hần tin hần hần là đang giúp tiểu Phù đi. Nếu cha đứa nhỏ kia là hần ta hần là nên cho hần ta biết tình trạng của tiểu Phù hiện giờ vì nếu có bất trắc với nàng hần hần không gánh nổi với Diêm La cóc đi.
- Nàng hiện giờ ở đâu ? Vô Ảnh kích động bắt lấy hần, cả tháng nay hần thực không có chút tin tức của nàng. Rồi theo tin tức của Kinh Mạn Vô Ảnh phân phó thuộc hạ.
- Dàn trận bắt thiếu phu nhân trở về. Hừ, nàng muốn trốn hần sao, kiếp sau cũng không có cửa đâu, nàng chạy tới đâu hần sẽ truy tới đó nhất định không thể bỏ qua cho thê tử bỏ trốn kia. Nói rồi bỏ lại lệnh bài cho Kinh Mạn chuyển của Đường muội hần không thể lo nữa.(akiaki : kẻ bán đứng bạn kẻ bán đứng muội chỉ vì một chữ sắc).

Khi Kinh Mạn trở lại với lệnh bài của Vô Ảnh thì khiến mọi người mắt hình chữ A, miệng hình chữ O, không ai có thể tin hần là đi nói chuyện với tên kia lại có thể mang về lệnh bài. Ngay khi có được lệnh bài trong tay Kinh Mạn liền nhanh chóng đem đến chỗ Quỷ y hần hần rất muốn gặp ngay thê tử mà đêm ngày mình tưởng niệm. Khi hần bước vào căn phòng giao nộp lệnh bài thì hình bóng hần tưởng niệm đang ở trước mắt hần. Được Được không cho là hần có thể nhanh như vậy lấy được lệnh bài từ ta đường ca nên không kịp tránh mặt.(akiaki : Cha của Được Được với cha của Vô ảnh là Anh em ruột nhưng khác họ là có một nguyên nhân khác) Ngay khi nhận ra hình bóng nhớ mong hần vội chạy nhanh đến ôm lấy nàng cứ như sợ rằng nàng lại một lần nữa biến mất trước mắt hần.

Khi Được Được kịp nhận ra hần nàng là đang trong vòng tay người nào đó. Chỉ cảm thấy cánh tay đang ôm chặt nàng khẽ run rẩy thì nước mắt nàng không ngăn nổi chảy dài trên khuôn mặt thanh tú:

- Chàng vì sao lại đến đây ? Không phải nên ở bên Linh Tuyết cô nương ấy sao ? Giọng nàng có chút ghen ngào.
- Sao có thể ở bên cạnh Linh Tuyết trong khi ta yêu nàng chứ. Quý Được Được nàng nghe cho rõ Vân kinh Mạn ta đời này chỉ có thể có một thê tử cũng là người mà ta yêu nhất đó là nàng. Một tiểu yêu tinh tổn nhiều tâm tư tình cảm với kẻ chẳng ra gì như ta. Thân mình Được Được nhẹ nhàng lay động thì ra hần luôn biết, luôn hiểu chỉ là không giỏi biểu đạt với nàng. Khẽ xoay người nàng vuốt ve đôi mắt thiếu ngủ trầm trọng kia, khuôn mặt kia đã gầy đi rất nhiều.
- Chàng tại sao không ngủ, nếu không có sức khỏe tốt thì thiếp và Tiêu nhi phải làm sao đây. Nàng xót xa trầm giọng quở trách nhưng trong lòng có tư vị ngọt ngào vì nàng biết hần là vì nàng.
- Ta nhớ nàng, không thể bắt đầu óc ngừng nghĩ đến nàng nên không thể ngủ được.
- Chàng...Đôi mắt nàng thoáng tràn ngập nước, đôi tay run run vuốt lên khuôn mặt hần.
- Trước khi tham dự kén rể một tuần ta có ngủ suốt một tuần nhờ liệu pháp thôi miên của một vị bằng hữu. Hần càng nói nàng càng khóc nhiều hơn khiến hần luống cuống. Hần là vì nàng mà ép bản thân không thể ngủ được, là vì nàng mà hần tự hành hạ bản thân mình đến như thế. Từ xót xa nàng trở nên tức giận, gờ ta đánh vào lồng ngực hần vừa đánh hần vừa tức nỡ:
- Từ giờ không cho phép chàng bạc đãi bản thân như thế nữa. Sao lại khiến ta đau lòng như thế chứ. Cả hai đang tràn ngập không khí màu hồng hạnh phúc thì từ phía sau vang lên tiếng tiểu oa nhi tuy có chút non nớt nhưng có tính cách cáo ngồng đậm.
- Kẻ xấu, buông mẫu thân ta ra. Mẫu thân, người đừng khóc, Tiêu Tiêu thổi thổi cho cái đau bay đi nha,mẫu thân ngoan đừng khóc nhé. Tiêu hải tử ba tuổi nhào vào lòng Được Được tách ra hần cùng thê tử tay hải tử xoa lên mặt nàng rồi quay sang với ánh mắt phòng bị nhìn hần.
- Tiêu Tiêu đây là phụ thân con , gọi phụ thân đi. Nàng lau đi nước mắt hướng hải tử ba tuổi nói
- Là người phụ thân này khi dễ mẫu thân nên mẫu thân khóc sao? Mẫu thân yên tâm nếu không thích phụ thân này con sẽ mua phụ thân mới cho người. Hần là phải dùng đá nhiều màu sắc để mua người phụ thân này với ngoại công nhưng nếu nương hần không thích hần sẽ lại mua một người khác. Đá nhiều màu sắc hần còn rất nhiều, nếu mẫu thân lại không thích thì lại đổi một người phụ thân khác là được.
- Tiêu Tiêu ngoan Nương là rất thích người phụ thân này,nương khóc vì vui quá thôi. Nương đừng khóc vui cũng đừng khóc, Tiêu Tiêu là biết vì Tiêu Tiêu mà món bánh tiêu người thích ăn lại không dám ăn nữa nên khi Tiêu Tiêu ngủ nương sẽ khóc vì thèm bánh tiêu. Nên con mua Phụ thân để nương cười mà, nên vui thì cười đi, đừng khóc được không?. Thấy vẻ mặt không hiểu Kinh Mạn nhìn nàng nàng buồn cười giải thích
- Thiếp là thích ăn bánh tiêu, khi đang ăn bánh tiêu thì ghen rồi trở dạ sinh Tiêu Tiêu nhưng từ đó thì sợ bánh tiêu luôn. Vì tưởng niệm món bánh mình từng thích nên thiếp đặt tên con là Tiêu Tiêu.(akiaki: vậy cũng đặt được tên cho đứa nhỏ cho được nếu món nàng thích mang cái tên quái dị thì thật tội cho nó. Được Được: cảm miệng.) Nghe đến lý do nàng đặt tên cho con, hần cũng có chút oát mồ hôi hột, nhưng những điều đó chẳng phải là điều hần đã bỏ lỡ sao.
- Hần yêu nàng yêu cả khoảng thời gian không có hần trong suốt ba năm cho nên tự nhiên cái tên Tiêu Tiêu nàng đặt cho con cũng khiến hần yêu. Nó là dấu mốc trong thời điểm hần trở thành cha một đứa trẻ đáng yêu kia. Từ nay hần không muốn bỏ lỡ một lần nữa, Kinh mạn vòng tay ôm lấy hai người hần yêu nhất vào trong ngực, gia đình hần một lần sứt đánh mất nay đã tìm lại được.

****hoàn****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duoc-yeu>